

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πάτριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσπεριοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτεριοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἰουνίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 23

Ἀναγνώσατε μετὰ προσοχῆς τὴν ἐν τελείδι 186 τοῦ παρόντος φυλλαδίου δημοσιευομένην Ἀγγελίαν περὶ τοῦ νέου τόμου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ».

ΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 177)

Εὐτυχῶς, χάρις εἰς τὴν ἀναπόφρευτον σύγχυσιν τῆς πρώτης στιγμῆς, ὁ συμπεροβολισμὸς ἔμεινεν ἄνευ ἀποτελέσματος, ὅπως καὶ ἡ πρώτη σφαῖρα τὴν ὁποίαν ἐρριψεν ὁ σκοπός.

Λυσσαλέα καταδιώξεις ἐπηκολούθησεν.

Οἱ ἥρώες μας εἶχον προχωρήσῃ, τρέχοντες εἰς τὰ τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ φορτίον των τοὺς ἐδάυνεν υπερβολικῶς.

Οὐτε στιγμὴν ὅμως ἐσκέφθησαν νὰ τοὺς ἐγκαταλείψουν... Εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ φέρουν μαζί των εἰς τὸ στρατόπεδον τὸν Ρενώ καὶ τὸν Μπρόουν. Καμμία ἀνθρωπίνη δύναμις δὲν θὰ ἔσχυε νὰ τοὺς μεταπέσῃ.

Ἦρχισαν ὅμως νὰσθμαίνουσι, ἡ καρδιά των ἐπαλλε δυνάτῃ, τὰ αὐτιά των ἐδοῦζαν, τοῖς ἐφαίνετο ὅτι σιδηροὺς κρίκος περιέσφιγγε τὸ μέτωπόν των.

Δὲν ἀντέχον πλέον...

Οἱ ἰσπανοὶ, δὲν εἶχον λάβῃ καιρὸν νὰ γεμίσουν ἐν νεύῳ τὰ ὅπλα των, διότι ἔτρεχον ἐξοπίσω τῶν φυλάδων, σὰν τὰ ζαγάρια, πλησιάζοντες αὐτοὺς ὀλονέν. Μετ' ὀλίγον θὰ τοὺς εἶχαν εἰς τὰ χέρια των...

Αἰφνης ὁ Λαδουρέκος ἐσκόνταψεν εἰς μίαν πετραν καὶ ἔπεσε φαρδὺς πλατὺς κάτω. Κατὰ τὴν πτώσιν του μάλιστα ἐκουτούλισε τὸν Μπρόουν, τὸν ὁποῖον ἐκράτει σφιγκτὰ πάντοτε.

Οἱ ἐχθροὶ ἔρρηξαν κραυγὴν θριάμβου.

Ἐσπευσαν ὅμως πολὺ νὰ χαροῦν, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία συμπεροκρότης ἠκούσθη, καὶ ἐν ἀπόσπασμα Γάλλων γρεναδιέρων ἐνεφανίσθη, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς ἐκρύπτετο εἰς τὸ πλησίον δασύλλιον.

— Ἐπάνω τοὺς! ἐφώναζεν ὁ ἀξιωματικός. Ἐρ' ὅπλου λόγην, παιδιά. Πετσοκόφτε τοὺς ὅλους!

Οἱ ἰσπανοὶ ἔγιναν ἄφαντοι, καὶ τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ἐμφανισθὲν εἰς τόσον κατὰλληλον στιγμὴν, ἐνησχολήθη τώρα εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ρογήρου καὶ τῶν συντρόφων του, μηδὲ τῶν αἰχμαλώτων ἐξαιρουμένων, τοὺς ὁποίους ἀπήλλαξαν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τοῦ στενόχωρον ἐνδύμα των.

Οἱ τρεῖς φίλοι τοὺς ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὴν περρωτισμένην φροντίδα τῶν Γρεναδιέρων καὶ κατέφυγαν εἰς μίαν σκηνὴν, διὰ νὰναπαυθοῦν. Τὴν εἶχον πληρῶς ἄκριθὰ τὴν ἀνάταυσιν αὐτήν, καὶ τοὺς ἤξιζεν.

Ὁ Ρογήρος, μόλις ἐφθασεν εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἤρχισε νὰναζητῇ τὸν πιστὸν του Γιακουμῆν, διὰ νὰ τον στείλῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν θεῖόν του,

περὶ τῆς εὐτυχούς ἐκ Κἀδιζ ἐπανόδου του.

Μετ' ὀλίγον ὁ πιστὸς ὑπηρέτης εὐρέθη.

— Ἀ! Θεέ μου! Ἐσεῖς, κύριε Ρογήρε, ἐσεῖς ἐδῶ; εἶπεν ὁ καλὸς Γιακουμῆς.

— Ἐγώ, ὅλος καὶ ὅλος, καλέ μου Γιακουμῆ. Γερὸς καὶ δυνατός, ὅπως με βλέπεις. Τρέχα τώρα νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν θεῖόν μου καὶ τὸν κ. Πολουάζον ὅτι ἦλθον. Αὐτοὶ θὰ κοντεύουν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴν ἀνησυχία τοὺς...

Ὁ Γιακουμῆς ὠχρίασεν.

— Τί ἔχεις, Γιακουμῆ;

— Ἀλλοίμονο! Δέν τοὺς ἐφέρατε

λοιπὸν μαζί σας, κύριε Ρογήρε;

— Πῶς; δὲν καταλαμβάνω.

— Μὰ δὲν ξέρετε λοιπὸν πῶς ὁ θεὸς σας καὶ ὁ Παλουάζος ἐπῆγαν ἐστὶ Κἀδιζ, μόλις ἔμαθαν τὴν αἰχμαλωσίαν σας, γιὰ νὰ σας ἐλευθερώσουν με κάθε τρόπο;

Ὁ Ρογήρος δὲν ἤδυνήθη νὰ συγκατατήσῃ μίαν χειρονομίαν ἀπελπισίας.

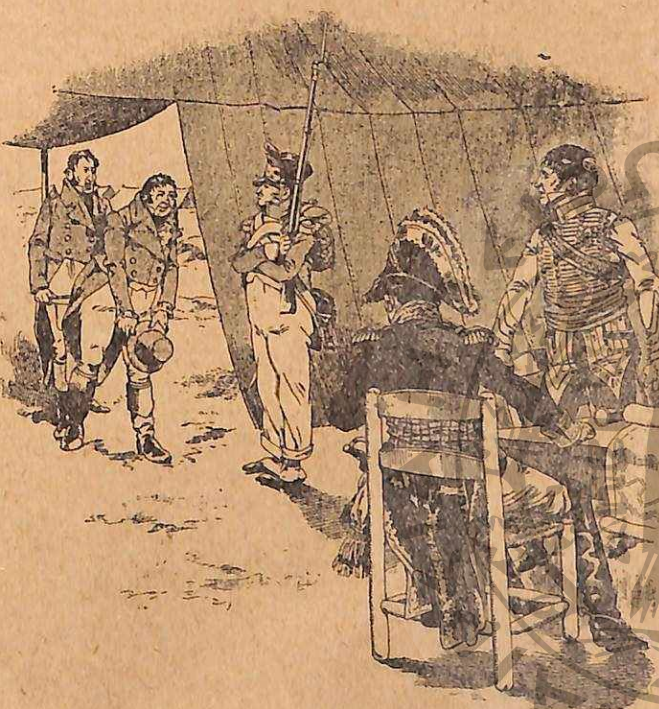
— Εἶνε λοιπὸν γραφτό μας νὰ μὴν τελειώσωμεν ποτέ!... Τί νὰ κάμω τώρα, Θεέ μου, τί νὰ κάμω;

— Ἴσως οἱ κύριοι πεζοναῦται, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης, θὰ ἤμποροῦσαν νὰ σᾶς δώσουν καμμίαν καλὴν συμβουλὴν. Δὲν θέλετε νὰ τοὺς ἐρωτήσετε;

— Δέν μ' ἀφίνεις; εἶπεν ὁ Ρογήρος κατηφής. Ὁ Λαδουρέκος θὰ τα κάμῃ βουνὰ πάλι, καὶ ὁ Παπαφίγκος θαρροῖς τὰ ἀτελείωτα ναυτικά του. Αὐτὰ θὰ βγάλω ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν φίλων μου. Εἶνε λαμπροὶ ἄνθρωποι, μὰ τὸ κεφάλι τοὺς δὲν κόβει καὶ πολὺ πολὺ... Τί νὰ κάμω, Θεέ μου, τί νὰ κάμω;

— Ἡ παροιμία λέγει

«Κύριε στρατάρχα, εἶπεν ὁ Ρενώ, ὑποκλίθεις εὐσεβάστως...»
(Σελ. 183, στήλ. α'.)

πῶς ὁ ὕπνος εἶνε καλὸς σύμβουλος, ἐπανελάβε δειλῶς ὁ Γκιανουμής. Ἐπειτα ὁ κύριος ἔχει ἀνάγκη νὰ νηστεύῃ ὀλίγον.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔχεις δίκαιον. Δὲν βαστάει πλέον. Αὐριο βλέπομε τί θὰ γίνη! Καίμενε θεῖε, καίμενε Παλουάξε, τί ἔχετε νὰ τραβήξετε ἐστὶν καταραμένο αὐτὸ τόπο!

Καὶ ὁ νέος κατεκλίθη ἀπηλπισμένος. Μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη βαθύτατα, ὁνειρευθεὶς ὅτι ὁ Σαῖν-Ροκαντέν εἶχεν ἀλώσει ἐξ ἐφόδου τὸ Κάδιξ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Παλουάξου, καὶ ὅτι ἀμφότεροι ἔλαβον τὸ ἀνώτερον παράσημον τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς, ἀπὸ τὰς χειρὰς αὐτοῦ τοῦ Ναπολέοντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΠΟΥ Θ' ΑΠΟΔΕΙΧΘΗ ΠΟΣΟΝ ΩΦΕΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ Η ΤΕΛΕΙΑ ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΓΡΑΦΩΝ

Ὁ Ρογήρος ἐξύπνησε πολὺ ἄργά. Ὁ ὕπνος εἶχε προῆλθαι κάπως τὴν ἀνησυχίαν του, καὶ ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν σκηνῇ του, εὔρε τὸ στρατόπεδον πληρὲς ζωῆς καὶ κινήσεως. Οἱ ἱππεῖς ἐτοίμαζαν τὰ ἄλογά των, οἱ πυροβοληταὶ ἐναθάρριζαν τὰ πυροβόλα καὶ τὰ ἐξαρτύματά των, οἱ δὲ πεζοὶ ἐγυμνάζοντο.

Μετὰ τὰς τόσας περιπετείας, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ Ρογήρος δὲν ἠμποροῦσε φυσικὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν ἑαυτὸν του, ἐχρεώσθη ἀρκετὴν ὥραν διὰ νὰ σιγυρισθῇ, νὰ καθαρισθῇ, καὶ νὰ παρυσιασθῇ εὐπρόσωπος εἰς τὸν κόσμον.

Μετὰ ταῦτα μετέβη πρὸς συνάντησιν τῶν φίλων του, τῶν πεζοναυτῶν.

Τοὺς εὔρεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συντρόφων των. Ὁ Παπαφίγκος, μὲ τὴν συνήθειά του λαμπρὰν εὐχλωτίαν, διηγεῖτο εἰς τοὺς περικυκλῶντας αὐτὸν περιέργους, τὰς τελευταίας του περιπετείας.

— Καλέ μου Παπαφίγκε, εἶπεν ὁ Ρογήρος, ἅμα ἐτελείωσεν ἡ διήγησις καὶ οἱ σύντροφοι ἀπεσώθησαν; λέγουν πῶς ἡ νύχτα εἶνε καλὸς σύμβουλος. Ἐγὼ ὅμως νομίζω πῶς ἡ παροιμία ἔχει λάθος, γιὰτί, ἐνῶ ἐκοιμήθηκα τόσο καλὰ, καμμιά ἰδέα δὲν κατέβηκε ἐστὶν ἐξ ἐμοῦ!

— Οὔτε ἐστὶν δικό μου, ἐστὶν ἀπὸ τοῦ πεζοναυτοῦ. Καὶ μολοντοῦτο δὲν πρέπει νὰ ρωτῶμε τὸν καλὸν σου θεῖον νὰ τὴν πᾶθῃ, ἐπειδὴ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ βάλῃ πλῶρη κατὰ τὴν ἀρεντίαν μας!

— Αὐτὴ εἶνε κ' ἐμένα ἡ γνώμη μου, μὰ τί νὰ κάμω;

— Τί λές; Ἐναγυρίζομε ἐστὶν Κάδιξ νὰ τοὺς ρυμολκῇσουμε;

— Αὐτὸ τὸ συλλογίσθηκα κ' ἐγὼ. Τώρα ὅμως εἴμεθα πολὺ γνωστοὶ καὶ θὰ μᾶς τσακώσουν μίαν χαρὰ, χωρὶς νὰ κατορθώσουμε τίποτε. Ἐπειτα ὁ στρατάρχης θὰ μᾶς ἀφίσχῃ νὰ ξαναρχίσωμε τὰ ἔργα. Πρέπει νὰ βροῦμε ἄλλον τρόπον. Μὰ τί τρόπον νὰ βροῦμε;

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν βλέπω κἀνένα.

— Νὰ ἐρωτήσωμε τὸν Λαδουρέκο; Τί λές;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Γιὰτί ὄχι; εἶπεν ὁ Ρογήρος μὲ βεβαιωμένον μειδίαμα.

— Λαδουρέκο, τί ἰδέα ἔχεις ἐσύ; ἠρώτησεν ὁ Παπαφίγκος.

— Μοῦ φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ Λαδουρέκος, ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἐλευθερώσωμεν.

— Θυμάσαι! ἀνεφώνησεν ὁ Ρογήρος; ἄλλα πῶς; πῶς, μάτια μου;

— Δὲν ἠξεύρω, εἶπε σοβαρῶς ὁ Λαδουρέκος. Πρέπει ὅμως νὰ τοὺς ἐλευθερώσωμεν. Αὐτὸ μοῦ λέει ἡ καρδιά μου ἐμένα.

— Ὅσο γι' αὐτὸ εἴμεθα σύμφωνοι καὶ οἱ τρεῖς. Ἀλλὰ ποῦς θὰ μᾶς εἴπῃ τὸν τρόπον; Λέτε λοιπὸν! τί στέκεσθε; εἶπεν ὁ Παπαφίγκος μὲ ἀνυπομονησίαν.

— Ἐγὼ λέγω, εἶπεν ὁ Ρογήρος, νὰ συμβουλευθῶμε ἐκεῖνον τὸν ὑπασπιστὴν τοῦ στρατάρχου, ὁ ὁποῖος πάντα μᾶς ἐράνηκε καλῶς καὶ πρόθυμος. Ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ μᾶς ἀρνηθῇ τὴν συμβουλὴν του καὶ τώρα.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος. Βάλετε πλῶρη ἐστὶν ὑπασπιστῇ.

— Κάνετε πανιά! προσέθεσεν ὁ Λαδουρέκος.

Ἐνισχυθεὶς ἀπὸ τὴν ἐμβόλην ἐπιδοκιμασίαν τῆς γνώμης του, ὁ Ρογήρος διηυθύνθη πρὸς τὸ ἀρχηγεῖον, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο φίλων του, καὶ ἐζήτησε τὸν λαχαγὸν Καστανιέ.

Μετ' ὀλίγα λεπτά ὁ ἀξιωματικὸς ἐφύλαξε, καὶ ἰδὼν τοὺς ἐπισκέπτας του:

— Ἄ! εἰσεῖς εἰσθε, παιδιὰ; εἶπε. Ἐμβαλε τὰ κατορθώματά σας καὶ τὸ θάρρος σας. Εἰς τί εἴμπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

Με ὀλίγα λόγια τῷ ἐξέθεσαν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς των.

— Χοῦμ! ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς ἐν ἀμνηνίᾳ. Τὸ πρᾶγμα αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν μοῦ φαίνεται τόσο εὐκόλον. Γιὰ νὰ ξαναγυρίσετε πάλι ἐκεῖ πέρα, οὔτε νὰ το συλλογισθῇτε. Εἶνε ἀδύνατον. Ἐπειτα εἴμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον, ὅτι ὁ στρατάρχης δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ καταπισθῇτε πάλι τὴν ἰδίαν ἱστορίαν. Χθὲς ποῦ ἐγυρίσατε μοῦ ὠμίλητε γιὰ σᾶς καὶ μοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβω πῶς δὲν ἐννοεῖ πλέον νὰ σᾶς δώσῃ ἄδειαν διὰ τέτοιαις ἐπικίνδυναις δουλείαις.

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ λοχαγός, βλέπων τὴν μελαγχολίαν, ἡ ὁποία εἶχε ζωγραφισθῇ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν τριῶν φίλων, προσέθεσε:

— Καταλαμβάνω πολὺ καλὰ τὴν ἐπιθυμίαν ποῦ ἔχετε νὰ βοηθήσητε τοὺς δύο γενναίους ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι πρὸς χάριν σας εὐρίσκονται σήμερον εἰς τὸν

δυσάρεστον θέσιν. . . Σταθῆτε μίαν στιγμὴν νὰ σᾶς εἰπῶ. Σᾶς γινώσκω πολὺ καλὰ τώρα καὶ εἴμπορῶ νὰ πεποιθῇσιν εἰς τὴν ἐχεμύθειάν μου. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ δούξ τοῦ Κάδιξ ἐστὶν εἰς τὸ Κάδιξ δύο ἰσχυροὺς καλλιτέρους ὑπαλλήλους τοῦ Φαντῆ ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας, οἱ ὁποῖοι χθὲς ἦλθον καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς ἐντολὰς του. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἔχοντες νὰ ἐπιτύχουν δια πιντὸς μέσου τὴν πελευθερίαν τῶν δύο εὐγενῶν. Θέλτε μάλιστα νὰ τοὺς δώσετε ἡ γράμματα δι' αὐτοὺς, θὰ φροντίσω νὰ ἐγχειρίσωμεν ἀσφαλῶς. Μὲ ὀλίγα νομίζω πῶς αὗτοι θὰ καταφέρουν λίτερον τὴν δουλειὰ ἀπὸ σᾶς. Εἶνε θισμένοι σὲ τέτοια πράγματα!

— Λοχαγέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Ρογήρος, μὲ στεναγμὸν μελαγχολίας, εἶπε ὅτι θὰ μοῦ ἦτο πολὺ πλέον ἐν τῷ νὰ ἐλευθερώσω ἐγὼ ὁ ἑαυτὸν μου καὶ τὸν κ. Παλουάξον. Ἐπαθον, τὸ ἐπαθον γιὰ μένα. Ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, εἴμαι εὐτυχὴς ὅτι ἐλήφθην κάποιαν φροντίδα αὐτοῦ. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καὶ σύντην σας. Θὰ σᾶς φέρω ἀμέσως γράμματα διὰ τὸν ἱππότην.

Καὶ χαριετίσας στρατιωτικῶς, ἀπὸ κρύνθη.

Μόλις ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν εὐρήκε μίαν κόλλαν χαρτί, μελανηκονδολοφόρον, —πράγματα σπάνια ἐστὶν ἐν τῷ στρατόπεδον— καὶ ἔγραψε πρὸς Σαῖν-Ροκαντέν.

Ἀφοῦ τῷ διηγήθη λεπτομερῶς τὰς περιπετείας τῆς ἀποδράσεώς του, καὶ ληγεν ὡς ἐξῆς:

« Ἡ προῦστα μου θὰ σᾶς ἐγχειρίσῃ καλῶς, ἀπὸ ἕνα ὑπάλληλον τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας. Δὲν γινώσκω οὔτε ἐξ ὄψεως, ἀλλ' ὁ λοχαγὸς Καστανιέ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ στρατάρχης Βίκτωρ τρέφει μεγάλην ἀστοσύνην πρὸς αὐτόν. Ἐλπίζω ὅτι κατορθώσῃ νὰ σᾶς ἐπαρέρῃ εἰς τὸ στρατόπεδον. Δὲν εἴμπορετε νὰ φανθῇτε πόσον ἐλυπηθῇ, ὅταν ἐμβαλε εὐρίσκεσθε εἰς τὸν δυσάρεστον θέσιν ἐξ αἰτίας μου. Λυποῦμαι ἀκόμη περισσότερο, ὅτι ἕνας ξένος θὰ κινήσῃ διὰ τὸν ἐκκαμὰ ἐγὼ διὰ τὸν Παπαφίγκον τὸν Λαδουρέκον. Αὐτοὶ ἦσαν φίλοι καὶ ἐνθ' αὖτις εἰσθε ὄχι μόνον ὁ καλλίτερος φίλος μου, ἀλλὰ καὶ ὁ μόνος μου γυνὴς, ὁ πατέρας μου!

« Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νάνταμωδὸν γρήγορα καὶ νὰ σᾶς ἐπνίδω σωτῆς ὑγιεῖς καὶ τοὺς δύο. Αὐτὴ εἶνε ἡ χάρις ποῦ ζητῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸν Θεόν.

Ὁ λατρεύων σας ἀνεψιὸς
ΡΟΓΗΡΟΣ ΔΕ ΝΑΡΜΟΝ

Ἄμὰ ἐτελείωσεν ἡ ἐπιστολή, ὁ

δυσάρετος τὴν ἔφερε πρὸς τὸν λοχαγὸν Καστανιέ.

Ὁ ὑπασπιστὴς τὸν ἐβεβαίωσε καὶ ἔπειτα ὅτι θὰ ἐνχειρίζετο ἀσφαλῶς, καὶ γενναίως πεζοναυτὴς ἀνεχώρησεν ἐντυπωσιασμένος. Ἐὰν ἐγνώριζεν ὅμως ποῖοι ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Φαντῆ, βεβαίως ἐν θὰ ἐνθουσιάζετο τόσο πολὺ.

Ὁ Ρενὼ καὶ ὁ ἀξιὸς σύντροφός του, μίστερ-Μπρόουν, ὅπως σᾶς εἶπα, μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ στρατόπεδον, παρέστησαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν στρατιωτῶν ἀρχῶν καὶ ἐφυλακίσθησαν.

Οἱ δύο ἀξιότιμοι κύριοι, ὅταν τοὺς ἀγγέλλαν ἀπὸ τὰ παραπετάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν τυλιγμένοι, καὶ τὰ ὁποῖα τοὺς ἐσφιγγαν ἴσως περισσότερον τοῦ ἔλεοντος, εὐρέθησαν κάπως μουδιασμένοι καὶ κακοδιάθετοι, ἀφοῦ ἄλλως τε ἦσαν καὶ συνηθιστοὶ εἰς τοιοῦτου εἶδους ταξείδιον.

Ἐκτὸς τούτου, τὰ φέμωτρα μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχαν φράξῃ τὸ στόμα, τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ ἀντιπνεύουν ἐλευθερίως, καὶ χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Διαβόλου θὰ εἶχαν ἤδη πνιθῇ οἱ δυστυχεῖς εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των!

Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ ἀντιπνεύουν μὲ ὀλὴν τὴν δύναμιν, νὰ τευτῶνουν τὰ μέλη των καὶ νὰ βαδίζον μὲ τὰ τέσσαρα ἐντὸς τῆς σκηνῆς, ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν ὡς φυλακὴ των!

Οἱ δύο πανοῦργοι ἤρχισαν νὰ νηυσυχοῦν περὶ τῆς τύχης των καὶ νὰ συσκέπτονται περὶ τοῦ μέσου τῆς σωτηρίας των.

Ἐν πρώτοις ἔπρεπε νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

— Ἐλα μαζί μου καὶ μὴ σε μέλη, εἶπεν ὁ Ρενὼ πρὸς τὸν Μπρόουν, σύρων τὸ παραπέτασμα τῆς σκηνῆς.

— Ἀπαγορεύεται! εἶπεν ὁ σκοπός.

— Ἐχομεν ἀνάγκη νὰ ἰδοῦμε τὴν αὐτοῦ Ἐξοχότητα, τὸν στρατάρχην.

— Δὲν τα ξεύρω ἐγὼ αὐτὰ, θὰ το πῶ πρῶτα εἰς τὸν κύριον λοχαγόν.

Μετ' ὀλίγον εἰδοποιηθεὶς ὁ λοχαγὸς ἔφθασεν εἰς τὴν σκηνήν. Οἱ δύο πανοῦργοι τὸν ἔπεισαν, ὅτι εἶχον σπουδαίας ἀνακοινώσεις νὰ κάμουν εἰς τὸν δούκα Βελλόν, καὶ μετ' ὀλίγον, χάρις εἰς τὴν πανουργίαν των, εἰσῆγοντο παρὰ τῷ στρατάρχῃ.

Κύριε στρατάρχα, εἶπεν ὁ Ρενὼ, ὑπακλιθεὶς εὐσεβάστως, ἔχομεν νὰ σᾶς εἰποῦμεν κάτι, ἀλλ' ἐντελῶς μεταξὺ μας, σᾶς παρακαλῶ. Πρόκειται περὶ μυστικῶς τοῦ Κράτους.

(Ἐπεται συνέχεια) KIMON ΛΑΚΙΑΝΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΚΑΛΟΚΑΪΡΙ

Καλοκαῖρι! Καλοκαῖρι!

Χίλια δυὸ καλὰ μᾶς φέρει:

Πρασινάδες καὶ λουλουδία

καὶ πουλάκια μὲ τραγούδια.

Καὶ ἐπὶ δάσος ἐκεῖ πέρα

τὴν φωνὴν τοῦ γέρο-κούκου,

ποῦ φωνάζει ὅλη 'μέρα:

κούκου κούκου κούκου κούκου!

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Εἰς τὰς ΣΤΗΛΑΣ

ΗΜΕΡΟΝ ΘΑ

σας ὁδηγήσω

ἐξω τῆς πό-

λεως. Ἡ λε-

ωφόρος 'Α-

μαλίας τελει-

ώνει, ἡ συστοιχία τῶν κιγκλίδων καὶ

τῶν μεγάρων διακόπτεται, ὁ ὀρίζων εὐ-

ρύνεται, ἀριστερὰ μᾶς ἀνοίγεται ἡ εἴ-

σοδος τῆς ἀπεράντου πλατείας τοῦ Ζαπ-

πείου, καὶ ἐμπρὸς μας, καὶ γύρω μας...

Ὡ, πόσος θὰ ἡμπορέσῃ νὰ εἴπῃ μὲ δύο

λέξεις τί φαίνεται τώρα ἐμπρὸς μας καὶ

γύρω μας! Νομίζεις, ὅτι ἐξαίφνης ἀφη-

ρέθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς πέ-

πλος—ὁ πράσινος πέπλος τῶν φυλλωμά-

των,—καὶ ἀνέδραμε. Τόσην ἐντύπωσιν

σοῦ κάμνει ἡ θαυμασία αὐτῆς εἰκὼν, ἡ

τόσον μεγάλη κατὰ τὴν ἔκτασιν, ὅσον

καὶ ὑψηλὴ κατὰ τὴν σημασίαν. Οὔτε ὁ

μεγαλοφύεστατος ζωγράφος δὲν θὰ ἠδύ-

νατο νὰ συλλάβῃ διὰ τῆς φαντασίας τοι-

οῦτον πλάκα! Προχωρεῖς ὀλίγον ἀκό-

μη, καὶ ἴστασαι! μαγευμένους, καὶ παρα-

τηρεῖς ἀκόρεστος, κεχηνῶς.

Εἶνε ὁ ἐναγκαλισμὸς τοῦ ἀρχαίου

μετὰ τοῦ νέου. Εἶνε ὁ συνδυασμὸς τῆς

φύσεως μετὰ τῆς τέχνης... Ἰδοὺ δεξιὰ

τὰ τεμάχια ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται,

εὐρίσκονται κατὰ γῆς τὸ ἐν πλησίον τοῦ

ἄλλου εἰς τὴν σειρὰν, ὅπως ὅταν ρίπτῃ

κανεὶς στήλην νομισμάτων. Καὶ τὸ σύ-

νολον τοῦ πεπτωκότος γίγαντος, εἶνε

περιφραγμένον διὰ κιγκλίδων.

Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μεταβολή, ἡ

ὁποία ἐπῆλθεν εἰς τὸ ἐνδοξὸν ἐρείπιον.

Ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς, κατὰ τὴν μακρὰν

σειρὰν τῶν αἰώνων, πόσοι ἄλλοι δὲν

ἠλλοίωσαν τὴν ὄψιν του! Οἱ σεισμοὶ

καὶ οἱ ἄνεμοι δὲν θὰ εἶχον τόσην ὀλε-

θρίαν ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτοῦ, ἂν τὸ ἔργον

των δὲν συνεπλήρωναν αἱ καταστρεπτι-

κων ἐπὶ τοῦ μεμακρυσμένου καὶ ἰσχυροῦ

Ἰμνητοῦ. Ἐδῶθεν διαφαίνεται τὸ Στά-
διον, τὸ ἀρχαῖον Στάδιον μὲ τὰ νέα του
μάρμαρα. Ὅπισθεν τὸ Ζάππειον μέγα-
ρον μὲ τοὺς περὶ αὐτὸ θαλεροὺς κήπους.
Ἀνωθεν τῆς γιγαντιαίας αὐτῆς πρασινα-
δας προβάλλει ἡ κορυφὴ τοῦ Λυκαβητοῦ.
Καὶ ἐμπρὸς, εἰς τὸ τέλος τῆς ἀπεράν-
του ἐξοχῆς, ὡς κυανὴ ταινία ἀπαστρά-
πτουσα, ἡ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ.

Καὶ πῶς νὰ περιγράψω τοιαύτην μα-
γεῖαν; καὶ πῶς νὰ παραστήσω τοιαύτην
ἐναρμόνιον ποικιλίαν; καὶ πῶς νὰ ποδῶ-
σω τόσην δόξαν καὶ τόσην ὠραιότητα;
Ἄς ἀρκεσθῶ εἰς τὸ νὰ εἴπω, ὅτι τὸ
σύνολον αὐτὸ τῶν λόφων, τῶν ἀρχαίων
μνημείων, τῶν νέων οἰκοδομημάτων,
τῶν κήπων, τῶν λεωφόρων καὶ τῶν ὁ-
δῶν, ὅπως παρουσιάζεται ἐξαφνα πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ περιπατητοῦ, εἶνε
σύνολον ἀληθῶς ἀπερίγραπτον.

Ἄς προσπαθῇσωμεν νὰ περιγράψω-
τοῦλάχιστον μερικὰς λεπτομερείας.

Ἐν πρώτοις μᾶς ἐλκύουν τὰ ἐρείπια
τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Καὶ πλη-
σιάζομεν. Τί γίγαντες, τί κολοσσοὶ μᾶς
φαίνονται αἱ δεκαεῖς ἐκεῖνοι στήλαι, αἱ
ὁποῖαι μακρόθεν, ὅπως ἴστανται μεμονω-
μένοι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπεράντου χώρου,
μᾶς κάμνουν ἐντύπωσιν κομψοτεχνήμα-
τος! Ἀρκεῖ νὰ σταθῶμεν παρὰ τὴν βάσιν
των καὶ νὰ ὑψώσωμεν τοὺς ὀφθαλμούς
πρὸς τὰ ἐπάνω, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν, ἐν
φόβῳ καὶ τρόμῳ, ὅλην μᾶς τὴν μικρό-
τητα... Τί θὰ ἦτο λοιπὸν ὁ Νᾶος
αὐτὸς ὁλόκληρος, ὅταν ὀλίγα του μόνον
λείψαντα μᾶς καταπλήττουν σήμερον μὲ
τόσον μεγαλεῖον; Φαντασθῆτε ὅτι σώ-
ζονται μόνον δεκαεῖς κίονες, ἐν ᾧ τὸ
οἰκοδόμημα εἶχεν ἐν ὅλῳ ἑκατὸν εἴκοσι!
Κάμετε τώρα τὴν σύγκρισιν, καὶ συλλο-
γισθῆτε τί

δεν έχω, δεν έσυλήθη, δεν έγυμνώθη, δεν ήκρωτηριάσθη! Είπε γνωστόν, ότι κάποιος βοϊδός των 'Αθηνών έκαυσε και μετεποίησεν εις άσβεστον ένα των κίωνων, χάριν άλλης οικοδομής. 'Αλλά πώς δεν είναι αϊ άγνωστοί βεδηλώσεις και καταστροφάι, τας όποιας φαντάζεται τις μόνον, βλέπων σήμεραν όλίγα έρείπια εις την θέσιν του παμμεγίστου ναού! Την ιστορίαν του, θά σάς την διηγήθω εις τό προσεχές.

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

(Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 176.)

Ο αυτοκράτωρ κυττάζει τον μικρόν φοδητσιάρην, ό όποιος έστέκετο μισοκρυμμένος όπισω από την μητέρα του.

— Είπε αυτός, που τώδελε 'στ'ά τέσσαρα άμα μάς είδε;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ψελλίζει ό πάππος συγχυσμένος.

— Μας έπήρες λοιπόν για Κοζάκους, μικρέ μου παλλικάρη; έρωτά ό Αυτοκράτωρ.

— Μάλιστα... κύριε... Αυτοκράτορ!

— Δεν έκαμες καλά. Όταν είναι κανέναν έγγονος ενός στρατιώτου του Μαρέγγου, δεν φεύγει ποτέ!

Ο δυστυχής Καίσαρ κοκκινίζει σαν άστακός και στρηφογυρίζει όλονέν τον σκούφόν του.

Ο Αυτοκράτωρ πλησιάζει και του τραβά τό αυτί, χαγελών:

— Σε λίγα χρόνια, λέγει προς τον 'Απόμαχον, θά μου στείλεις αυτόν τον μικρόν να πάρη τό παράσημόν του... και τό δικό σου!

Ο Ναπολέων εξέρχεται, ίππεύει, φεύγει καλπάζων και χάνεται ως μετέωρον, χαιρετιζόμενος διά ζητωκραυγών.

— Τό παράσημό του... και τό παράσημό μου!... 'Αμ δέ;... 'Αν έχω τύχη!... ψιθυρίζει σκεπτικός ό γέρον 'Απόμαχος.

Φωνάζει τον έγγονόν του, έπειδή δεν τον βλέπει πλέον εις τό θωμάτιον. 'Αλλ' ούτε φωνή, ούτε άκρόασις. Ο μικρός φοδητής την κα τ σ α δ α ν, ή όποία τον έπεριέμενε, έγινεν άφαντος.

— Δεν βαρύνει! κάπου θά είναι κρυμμένος ό φοδητσιάρης! είπεν ό 'Απόμαχος προς την ανησυχούσαν μητέρα. Θά τον ίδης να βγή από την τρύπα του, άμα του μυρίση ή σούπα...

'Αλλ' ήλθε και τό μεσημέρι, ήλθε και ή σούπα εις τό τραπέζι... ή θέσις όμως του Καίσαρος μένει κενή.

Και τό τηλεβόλον ήρχισε μακρόθεν να βροντά...

Τρέξας όσον ήμπορούσεν, ό Καίσαρ είχεν ακολουθήση εις μεγάλον διάστημα την αυτοκρατορικήν συνοδείαν. 'Επί τέ-

λους εκουράσθη και εκάθισεν αισθημάτων εις τό χείλος του δρόμου. Η φαία ρεδιγκότα και ό τρίκωχος πύλος είχαν εξαφανισθή μακράν, εις τον όρίζοντα.

Και όμως ό Καίσαρ, ως μαγνητισμένος, εξακολουθεί να κυττάζη έμπρός του, χωρίς να βλέπη πλέον τίποτε!...

Τού φαίνεται ότι βλέπει πάλιν τον Αυτοκράτορα, ότι άκούει πάλιν την φωνήν του, ότι αισθάνεται την μικράν του λευκήν χείρα να του τραβά τό αυτί...

— Ω, τί ήδονικόν πόνον που αισθάνεται! Είπε μεθυσμένος, είναι τρελλός από άγαλλίασιν και ύπερηφάνειαν ό μικρός χωρικός.

«Διόλου ευχάριστος δεν ήτο ή ίππασία εκείνη...» (Σελ. 184, στήλ. γ')

Ο Αυτοκράτωρ τον είδεν!... Ο Αυτοκράτωρ του ώμίλησεν!... Ο Αυτοκράτωρ τον ήγγισε!...

Και ψηλαφεί τό αυτί του, τό όποϊον καίει ακόμη. «Όχι, δεν ήτο όνειρον.

«Ότι δεν ίσχυσαν να κάμουν αϊ νομικές, ούτε αϊ διηγήσεις, ούτε αϊ λαιωδίες, ούτε τό παράδειγμα του πάππου, —τό έκαμεν έν μειδίαμα, έν βλέμμα του Ναπολέοντος. Ο δειλός της χθές, υπό τό μαγικόν τουτό βλέμμα, θά είναι ό άνδρεϊός της αύριον...»

... Αϊ ώραι παρήρχοντο. Βυθισμένος εις τους ρεμβασμούς του, ό Καίσαρ έλησμόνει και πείναν και δίψαν και κόπασιν.

Ο ήλιος έδυε σιγά-σιγά, όταν καλπασμός ίππου έκαμε τό παιδίον να ύψωσιν την κεφαλήν.

Ανεγνώρισε τον άξιωματικόν, ό

όποτος είχε πάρη την έγγραφον διαταγήν του Ναπολέοντος, και τώρα έπέστρεψε άφ' ου την παρέδωκεν εις τον δούκα Κονσταντίνον.

Αλλά τί είχε;

Ωχρός, άκαμπος, με την χείρα σπασμωδικώς συνεστραμμένην επί τιστήθους, έφαινετο ότι μόνον δι' ύπερ-θρώπου προσπάθειας κατώρθωνε να σκεταται ακόμη επάνω εις τό έρίππιον.

Εξαφνα τὰ ήνία του εξέρχον, και ίππεύς έπεσε κάτω.

— Γρήγορα! Είπε διά τον Αυτοκράτορα! έψιθύρισε. Πήγαίνέ το!

Και έγχειρίσας εις τό παιδίον το φάκελλον αιματωμένον, εξέπνευσεν.

Ο Καίσαρ απέμεινε μόνος, έκπληκτος, τρομαγμένος, συστρέφει εις τας χείρας του την επιστολήν.

«—Γρήγορα! Πήγαίνέ το! Είπε διά τον Αυτοκράτορα!...»

Τί να κάμη;

Να έπιστρέψη εις τό χωρίον και να ζητήση κανένα άνθρωπον;

Πόσος καιρός θά έχαντο! Και εις τον πόλεμον, καθώς λέγει ο παππούς, αϊ στιγμαί είναι πολύτιμοι ως έτη...

Η μάχη είχεν ήδη αρχίση. Ε των θυμάτων της, ό αξιωματικός εκείνος, κατέκειτο πρό αυτού άπνους, έν φ' ό ίππος του, εκεί πλησίον, έτρωγεν ήσύχως τό πράσινον χορτάρι.

Τί να κάμη;

Να φέρη μόνος του την επιστολήν εις τον Αυτοκράτορα.

Αλλά πώς;

Ο ίππος έχρεμέτισεν, ως αν ήθελε να είπη:

— Έδω είμαι!

Ο Καίσαρ έβυσε τό κεφάλι. Δεν ήτο καθόλου άφοβός ίππεύς.

Και αυτός ό γάϊδαρος της έπαύλεως, ό τόσον ήμερός, του έφανετο ως Βουκεφάλος.

Τί να κάμη;

Επ' τέλους έπήρε την άπόφασίν του, έπλησίασε τον ίππον, ό όποτος τον εκύταζε με τό νοήμον όμμα του, τον έχαιδευσε, του έγλυκομίλησε, και έπειτα, άναρριχθείς μετά κόπου, τον εκάβαλλέκευσεν.

Ο ίππος έφυγε καλπάζων.

Ο Καίσαρ είδε και έπαθε να σταθί εις τό έρίππιον. Από στιγμής εις στιγμήν εκινδύνευε να κρημνισθή. Α διόλου ευχάριστος δεν ήτο ή ίππασία εκείνη!...

Αλλά τί να κάμη; Ηθέλει να φθάση και θά έφθανε... Έκρατείτο λοιπόν, όσον ήμπορούσε καλλίτερα, σφιγγε τὰ ήνία, επτέρνιζε την κοιλίαν του ίππου με τὰ χονδρά του ύποδήματα, και έτρεχεν, έτρεχε, χωρίς να τον μέλ-

ούτε διά τὰ σκυλιά, τὰ όποια τον έγαύριζαν, ούτε διά τας γήνας που έφρευαν με όβείας κραυγάς. Έβάδιζε προς την μάχην, προς τό τηλεβόλον, τό όποϊον έβροντούσε... όλονέν πλησιέστερα.

Εξαφνα, διά μέσου νέφους καπνού, διακρίνει τον Αυτοκράτορα, έφιππον, με τὰ δίπτρα εις τας χείρας.

Η θέα αυτή τον ήλκτρισε, και διασχίσας βροχήν μυδραλλίων, κατέφθατε, κατέπεσε μάλλον έν τφ μέσω των πυροβολητών, καθ' ήν στιγμήν ακριβώς ό Αυτοκράτωρ, έσκυμμένος έρ' ενός πυροβόλου, τό διηύθυνε μόνος του, εκφωνών τό περίφημον εκείνο:

— Έλα τώρα Βοναπάρτη, σώσε τον Ναπολέοντα!

Ανήγειραν τό παιδίον, κατασκονισμέ-

νον και καταματωμένον, και έν φ' αυτό έδιδε τας άπαιτούμενας εξηγήσεις, ό Αυτοκράτωρ άνέγινωσε ταχέως την επιστολήν.

— Έχομεν καλās ειδήσεις, είπε. Δεύτερον Μαρέγγον προμηνύεται!

Και προσηλώσας τό άέτειον βλέμμα του επί του μικρού ταχυδρόμου:

— Μπα! είπεν. Είναι ό πρωϊνός φοβητσιάρης. Και από πότε λοιπόν μου έγινες παλλικάρης;

— Από τη στιγμή που μ' εκυττάξατε, κύριε Μεγαλειότατε! απεκρίθη τό παιδίον άφελώς.

Ο Ναπολέων έχαμογέλασεν. Έμισε τους κόλακας, άλλ' όχι και την κολακείαν, αυτή δε που ήκουσε τώρα του ήρεσε.

— Και τί ζητείς ως άμοιδήν; ήρώτησεν.

Ο Καίσαρ δεν απεκρίθη. Οι όφθαλμοί του ώμίλουν εύγλωττότεροι του στόματος.

— Α, α, βλέπω ότι όλη ή οικογένεια είσθε φιλόδοξοι!... Ας είναι!

Πάρε αυτό τό παράσημο και πήγαίνέ το 'στον παππού σου, που βιάζεται πειό πολύ από σένα. Έσύ θά ξαναγυρίσης, διά να κερδίσης και τό δικό σου.

Και ιδού πώς ό Καίσαρ Βρανσής, ό όποτος ήτο δειλός, έπαρασημοφόρησε τον πάππον του, ό όποτος ήτο άνδρεϊός!

(Arthur Douliac)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΑΪΟΣ — υπό ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΑΝΤΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ο άμελής Γιάγκος, έπιστρέφων από την Πρωτομαγιάν, ξεφυλλίζει μίαν μαργαρίταν, και εις τό τέλος ψιθυρίζει μελαγχολικός:

Και τὰ λούλουδι του κάμπου
Μαθημένα έρωτηθήκαν,
Κι' ως κι' αυτά μ' άποκριθήκαν
Πως... δεν θά προβιβασθώ!

ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τας ήμέρας, κατά τας όποιās ό στρατός έγυμνάζεται εις την Τανάγραν, ό Κωστήκης παρήτασε και αυτός τὰ μολυβένια και έύλινα στρατευματά του και τὰ έγύμναζε. Με αυτά όμως τὰ αιώνια γυμνάσια έχασε τό... Γυμνάσιον! διότι και σέτος θά μείνη, δυστυχώς, εις τό Σχολαρχείον!

ΣΠΟΥΔΑΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Ο Ίδιος Κωστήκης, όταν δεν γυμνάζη τὰ στρατευματά του, γυμνάζεται αυτός εις την αύλήν.

— Μά δεν θά πάσης; πειά τὰ παιγνίδια; τον έρωτά ή μητέρα του; δεν θά μελετήσης και τὰ μαθηματά σου που κοντεύουν αϊ εξετάσεις;

— Και τί νομίζεις, μητέρα, άπαντά εκείνος. Δεν θά εξετασθούμε και 'στη γυμναστική;

ΕΝΑ ΚΥΝΗΓΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ ΟΛΕΘΡΙΟΝ... ΔΙΑ ΤΟ ΨΑΘΙΝΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ.

Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Θά έκδοθῇ τὸν Ἰούλιον :

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ HENRI MALIN

τῆς ὁποίας ἡ μὲν σκηνὴ ἐν Παρισίοις, κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν Πολιορκίαν ὁ δὲ ἥρωας νεαρὸς μαθητὴς, ἀγωνιζόμενος καὶ προκινδυνεύων ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Ὁγκώδης τόμος, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, μετὰ 25 ὁλοσελίδων εἰκόνων, ἐξόχου τέχνης.

Κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ : Ἄδελτος φρ. 3.50—Χρυσόδελτος φρ. 5.

ΚΑΤ' ἔτος ἡ Διάπλασις ἀναγινώσκει ὅλα σχεδὸν τὰ νεοφανῆ βιβλία τῶν ξένων συγγραφέων, τὰ προωριμμένα διὰ τὴν νεολαίαν. Ἐνίοτε, πρὸ τοῦ μεγάλου τούτων σωροῦ, διὰ τὸν ὁποῖον δαπανᾷ καὶ χρῆμα καὶ χρόνον πολὺν, εὕρισκεται εἰς ἀληθὴ ἀμνηχανίαν, ποῖον ἐξ ὧλων νὰ προτιμήσῃ καὶ νὰ ἐκλέξῃ πρὸς μετάφρασιν καὶ ἔκδοσιν διὰ τοὺς Ἑλληνοπαίδας.

Ἀλλὰ φέτος δὲν ἡσθάνθη πολὺ τὴν ἀμνηχανίαν αὐτήν. Μόλις ἀνέγνωσε τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Henri Malin, μόλις τὸ ἐφυλλομέτρησε καὶ ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὰς θαυμασίας του εἰκόνας, εἶπεν : « Ἰδοὺ ὁ νέος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης μας ! »

Καὶ ἡ μέχρι τέλους ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου, ἐδικαίωσε πληρέστατα τὴν ἐκ πρώτης ὄψεως κρίσιν τῆς.

Πραγματικῶς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ ὠραιότερον, τερπνότερον, μορφωτικώτερον, ἐνθουσιωδέστερον, ὑψηλότερον, ἐπικαιρότερον καὶ προπάντων καταλληλότερον διὰ τοὺς Ἑλληνοπαίδας βιβλίον ! Νομίζει κανεὶς ὅτι ὁ ἔξοχος γὰλλος συγγραφεὺς τὸ ἔγραψεν ἐπίτηδες διὰ τὰ τέκνα τῆς πατρίδος αὐτῆς, τῆς ὁποίας αἱμάσσον ἀκόμη αἱ πληγαί. . . Πόλεμος ἐπίσης ἀτυχῆς διεκτραγωδεῖται καὶ εἰς τὰς ἐξόχους σελίδας τοῦ βιβλίου τούτου. Ἡ γαλλικὴ πατρίς ὀφίσταται συμφορᾶς, ταπεινώσεις καὶ ἡττας. Ἡ φιλοπατρία τῶν γενναίων τέκνων τῆς, μικρῶν καὶ μεγάλων, μόνον πρὸς τὴν ἀτυχίαν τῶν εἶνε ἴση. Τὰ πάντα πράττουν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, τὰ πάντα ὑποφέρουν, τὰ πάντα διακινδυνεύουν, τὰ πάντα θυσιάζουν. Πράττουν ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ καθήκον τῶν. Ἀλλ' εἶνε πλέον ἀργά ! ἡ ἡττα ἐπέρχεται πλήρης, καὶ οἱ γενναῖοι Γάλλοι δὲν διασώζονται παρὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς μελλούσης ἐκδικήσεως.

Πῶς ἐκτελεῖται τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον — ἰδοὺ τί διδάσκει τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ. Ἀλλὰ μὲ ποῖον ἐπαγωγὸν τρόπον, μὲ πόσῃ τέχνῃ ! Μὲ πόσῃ δύναμιν, ἀλλὰ καὶ μὲ πόσῃ χάριν ! Μικροὶ καὶ μεγάλοι εἰμποῦν νὰ ἀναγνώσουν μὲ τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησιν τὸ ἔξοχον αὐτὸ βιβλίον. Ἡ πλοκὴ του εἶνε τόσο ζωηρά, αἱ περιγραφαὶ του

τόσον ἐλκυστικαί, τὸ ἐνδιαφέρον εἰς πᾶσάν του σελίδα γαστρίται τόσο πυρετώδες, τὸ ὕψος του εἶνε τόσο γλαφυρόν, σκηναὶ διαδέχονται ἀλλήλας τόσο γοργαί καὶ ποικίλαι, ὅστε εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀρτίσῃ κανεὶς τὸ βιβλίον αὐτό, καὶ νὰ ἀφήσῃ πρὶν το τελεσιώση, — καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ το τελεσιώσῃ χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ το ἀναγνώσῃ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ! Ἀληθινὴ μαγεία καὶ ἀπόλαυσις !

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐν συντόμῳ ἰδοὺ ἡ ὑπόθεσις :

Οἱ μαθηταὶ ἐνὸς παρισινοῦ Γυμνασίου διασκεδάζουν εἰς τὴν αὐλήν, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος, ὅταν διασταλάξῃ κατὰ τῆς Γερμανίας ! Μέγας ἐνθουσιασμός μεταξὺ τῶν μαθητῶν ! Ἡ Μ. α. σ. α. λ. ι. ὤ. τ. ι. σ. ψάλλεται ἐν χορῷ, καὶ τέσσαρες ἐκ τῶν μαθητῶν ὁρμίζονται ἐνώπιον ὧλων, ὅτι ἐκ καταταχθῶν ὡς ἐθέλονται καὶ θάνατωρῶσιν διὰ τὰ σύνορα. Τὸν ὅρκον τοῦτον δίδει καὶ ὁ ἥρωας τοῦ μυθιστορήματος, ὁ νεαρὸς μαθητὴς Φερνάνδος Γριδέν.

Εἶνε πλέον δεμένος. Πρέπει νὰ καταταχθῇ καὶ νὰ φέρῃ ἄλλα δὲν ἔχει τὴν ἀδείαν τῶν γονέων του, καὶ λυπεῖται κατὰ ἀρτίαν καὶ νὰ φύγῃ κρυφά. . . Ἐξομολογεῖται πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν τὸν πείθει, διότι ἐννοεῖ καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ υἱὸς του δὲν πρέπει νὰ φανῇ ἐπιόρκος ἄτιμος. . . Ἀλλ' ἡ μήτηρ του εἶνε ἀνένδοτος, καὶ ὁ Φερνάνδος κυμαίνεται, διστάζει, ἀναβάλλει. Ἐν τούτοις ἔρχεται ὁρίσμενη ἡμέρα, τὰ στρατεύματα φεύγουν διὰ τὰ σύνορα, καὶ ἐν ᾧ ἐν σύνταγμα διέρχεται ἔξωθεν τῆς οἰκίας Γριδέν. Ἀποσπῶνται ἐξ αὐτοῦ οἱ συμμαθηταὶ τοῦ Φερνάνδου, ἀναχωροῦνται, τὸν ζητοῦν καὶ τῷ ὑπενθυμίζουν τὸν ὅρκον του. Ὁ κείνος προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ, θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι προσπαθεῖ ἀκόμη νὰ πείσῃ τὴν μητέρα του καὶ ὅτι ἔχει ἀπόφασιν μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ καταταχθῇ. . . Ἀλλ' οἱ συμμαθηταὶ του δὲν θέλουν νὰ τὸν ἀκούσουν, νομίζουν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε προφάσεις, καὶ τῷ ρίπτουν κατὰ πρόσωπον, ὡς ἔμπυγμα, τὴν ὕβριν :

— Εἶσαι δειλός ! . . Εἶσαι δειλός !

Καὶ φεύγουν. . . Καὶ φεύγουν. . . Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τοῦ Φερνάνδου ! Πόσον εἶνε δυστυχής ! Πόσον συναισθάνεται τὸ βάρος τῆς ἀδίκου καταγορέας ! Πόσον τὸν πληγώνει ἡ θανάσιμος ὕβρις !

Καὶ ὅμως, ὅχι ! Δὲν εἶνε δειλός, δὲν εἶνε ἐπιόρκος ! Ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του καὶ τηρεῖ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ το δεῖξῃ. Θά

κάμῃ τὰ πάντα διὰ νὰ πείσῃ τοὺς συμμαθητὰς του πόσον σκληρῶς τὸν ἠδίκησαν καὶ τὸν παρεξήγησαν. . .

Ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος αὐτὸς ἂν δὲν ὑπῆρχε, θά τον ἐξηγάγαμεν εἰς τοῦτο αἱ πρῶται συμφοραί, αἱ πρῶται ἡτταὶ τῆς φιλιππίνης του πατρίδος. Ὁ ἀτυχὴς πόλεμος ἀπαιτεῖ θυσίας ! ὅλοι γύρω του τὰς προσφέρουν ! πῶς θὰ καθυστερήσῃ αὐτός ;

Οἱ νικηφόροι Γερμανοὶ πλησιάζουν. . . ἡ πρωτεύουσα ἀρχίζει νὰ πολιορκηθῇ. Ὁ νέος Γριδέν γίνεταί μέλος τῆς Ἐνώσεως τῶν Παρισινῶν Ἐφήδων. Πηγαίνει εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, καὶ ἐν τῷ μέσῳ βροχῆς σφαιρῶν, προχωρεῖ ἀφοβὸς καὶ συλλέγει τοὺς τραυματίας. Τὸ κατόρθωμά του τὸν ἀναδιδάξει εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Ἐνώσεως. Εἶνε ὁ πρῶτός του θρίαμβος αὐτός.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀρχίζουν αἱ φοβεραὶ περιπέτειαι του, ἡδὴ ἐν πληρεὶ πολιορκίᾳ. Ὁ πατὴρ του κατατάσσεται καὶ αὐτὸς καὶ πληγόνεταί εἰς μίαν μάχην. Ὁ Φερνάνδος τὸν ἀκολουθεῖ καὶ τὸν σώζει, ἀνευρίσκων αὐτὸν ἀνίστητον καὶ ὑπὸ τὴν χιόνα. . . Ἐπιχειρεῖ διὰ τῶν κατακομμένων τῶν Παρισίων, προχωρῶν ὑπογείως καὶ εἰς τὸ σκότος, νὰ διασπᾷ τὴν ζώνην τῶν πολιορκητῶν καὶ νὰ ποκαταστήτῃ τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἄλλων πόλεων. Εἰσέρχεται εἰς ἐν τῶν ἀεροστάτων, τὰ ὅποια, κατὰ τὴν πολιορκίαν, διατηροῦν τὴν ταχυδρομικὴν συγκοινωνίαν τῶν Παρισίων. Τὸ ἀερόστατον προσβάλλεται ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, πυροβολεῖται, σπίζεται, καὶ πίπτει εἰς ἐν χωρίον. Μετ' ὀλίγον τὸ χωρίον ἐκεῖνο προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ συνάπτεται μάχη. Ὁ Φερνάνδος λαμβάνει μέρος ἐνεργόν, ἀνδραγαθεῖ, καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, συναντᾷ μετὰ τοὺς συμμαθητὰς του. Ὡ, τώρα πλέον δὲν εἶνε δειλός ! . . Τὸ βλέπον ἐκεῖνοι, καὶ τοὺς ζητοῦν συγγνώμην καὶ τὸν συγχίζου. Ὁ θρίαμβός του εἶνε τέλειος. Ἐπραξε τὰ πάντα ὡς ἔδειξε ὁ Π. α. τ. ρ. ἰ. δ. ο. σ. !

Αὐτὸς εἶνε ὁ κορμὸς τοῦ πατριωτικοῦ τούτου μυθιστορήματος. Ἀλλὰ πόσα ἐπεισόδια ἀκόμη, πόσαι ὥραι καὶ δραματικαὶ σκηναί, πόσαι θαυμάσιαι περιγραφαί ! Ἡ πείνα τῶν πολιορκουμένων παρισινῶν, ὅταν ἀναγκάζονται νὰ τρώγουν σκύλους καὶ ποτικίους ! — ὁ βομβαρδισμός τῶν Παρισίων, ὅταν ὅλοι καταφεύγουν εἰς τὰ ὑπόγεια ! — ἡ ταφὴ τῆς Ἀρροδίτης τῆς Μήλου, εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου, διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἀπὸ τὰς βόμβας καὶ νὰ μὴ ἀρπαγῇ ἀπὸ τοὺς κατακτητὰς. . . Ἀλλὰ τί νὰ φέρω, καὶ τί νὰ ἀναφέρω ; Κάθε πρόσωπον — καὶ ἔχει πολλὰ πρόσωπα τὸ μυθιστόρημα, — ἔχει καὶ τὴν ἱστορίαν του. Ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν μέγαν πόλεμον, διὰ τοῦτο δὲν ἔχει νὰ παρακολουθῇ τις μόνον τὸν ἥρωα. . . Ἀλλ' ὅσα εἶπα, εἶνε ἀρκετὰ διὰ νὰ κρίνετε πλέον μόνον σας περὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἀπολαύσεως, ἡ ὁποία σὰς ἐπιφυλάσσεται κατὰ τὰς ἐφετεινὰς διακοπὰς, ὅταν θὰ ἀναγνώσῃτε τὸν νέον τοῦτον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης μας. Θὰ προσθίσω μόνον, ὅτι τὴν μετάφρασίν του ἐξιοτέλεσεν ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ γλαφυρότατος συγγραφεὺς κ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ εἰς τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 13 Ἰουλίου ἐ. ἐ. συμπληροῦντες τὸ ἐσώκλειστον Δελτίον Ἐγγραφῆς καὶ ἐμβάζοντες συγχρόνως φρ. 3, 50 (ἢ φρ. 5 ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν τὸ βιβλίον χρυσόδελτον), θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὸ Λαχεῖον τῆς Βιβλιοθήκης.

Τὴν ἡμέραν δηλαδὴ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ τὰ ὀνόματα πάντων τῶν συνδρομητῶν τοῦ βιβλίου θὰ τεθοῦν ἐντὸς κληρωτίδος, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐξαχθοῦν ΔΕΚΑ ὀνόματα. Εἰς τοὺτους θὰ διανεμηθοῦν ὡς Δωρὸν βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας (ἦτοι τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης, συμφώνως μετὰ τὸν Τιμοκατάλογόν μας) κατ' ἐκλογὴν ἐκαστοῦ τῶν κληρωθησομένων, ὡς ἐξῆς :

Ὁ 1ος θὰ λάβῃ βιβλία κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἀξίας φρ. 50
Ὁ 2ος καὶ ὁ 3ος θὰ λάβουν ἕκαστος βιβλία » φρ. 25
Ὁ 4ος, ὁ 5ος καὶ ὁ 6ος, ἕκαστος » » φρ. 10
Ὁ 7ος ὁ 8ος, ὁ 9ος καὶ ὁ 10ος, ἕκαστος » φρ. 5
Ἦτοι θὰ διανεμηθοῦν διὰ κλήρου εἰς δέκα συνδρομητὰς βιβλία ἐν ὅλῳ ἀξίας φρ. 150.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Τὸ «Υπὲρ Πατρίδος» Δωρεάν.

Ἐκτὸς τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον, οἱ συνδρομηταὶ τοῦ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» ἔχουν καὶ τοῦτο τὸ προνόμιον : Δύνανται νὰ αγοράσουν ὅσους τόμους θέλουν τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» (ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ φρ. 7) πληρόντες αὐτοὺς μόνον πρὸς φρ. 5 ἕκαστον.

Τοῖς γίνεταί δηλαδὴ ἑκπτώσις φρ. 2 κατὰ τόμον, ὥστε καὶ δύο μόνον τόμους ἂν θελήσουν νὰ παραγγείλουν, καμνότες χρῆσιν τοῦ προνομίου τῶν, τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ τοῖς ἔρχεται χάρισμα !

Τὸ προνόμιον διαρκεῖ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου. Δηλαδή, οἱ ἐγγεγραμμένοι καὶ πληρόντες τὴν συνδρομὴν τοῦ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» τώρα, εἰμποροῦν καὶ ἀργότερα νὰ παραγγείλουν τόμους τῆς Β' Περιόδου πρὸς 5 φρ. ἕκαστον ! δὲν εἶνε δηλαδὴ ὑποχρεωμένοι νὰ συναποστείλουν τὴν παραγγελίαν τῶν τόμων συγχρόνως μετὰ τῆς παραγγελίας τοῦ βιβλίου ! μόνον μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ οἱ τόμοι τῆς Β' Περιόδου θὰ τιμῶνται πάλιν 7 φρ. ἀδιαιρέτως δι' ὅλους.

Ἐλπίζω, ὅτι προκειμένου περὶ τόσο ἐνδιαφέροντος, τερπνοῦ καὶ διδακτικωτάτου βιβλίου, ὅσον τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, καὶ μετὰ τὸ προνόμιον τοῦ Λαχείου καὶ τῆς ἐκπτώσεως τῶν Τόμων, δὲν θὰ μείνῃ κανεὶς ποῦ νὰ μὴ σπεύσῃ αμέσως νὰ ἐγγράψῃ συνδρομητής.

Τὸ Δελτίον τῆς Ἐγγραφῆς, τὸ ὁποῖον σὰς ἐσώκλειω, ἔχει τόπον διὰ νὰ ἐγγράψετε καὶ ἄλλους συνδρομητὰς. Ὅποιος ἐξ ἐσ. π. α. θ. σ. ἡ ὑπὲρ τῆς Βιβλιοθήκης, καὶ ἐγγράψῃ ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἄλλους, μὴ συνδρομητὰς μου ὅμως, (συναποστέλλων, ἐννοεῖται, καὶ τὸ ἀντίτιμόν, διότι οὐδεὶς ἐγγράφεται ἄνευ προπληρώσεως) δικαιούται νὰ ζητήσῃ ὡς ΔΩΡΟΝ βιβλία, τετράδια Μ. Μυστικῶν κτλ. ἐκ τοῦ Γραφείου μου, ὑπολογίζων 50 λεπτὰ δι' ἐκάστην συνδρομὴν ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του (δηλαδή ὁ ἐγγράφων, ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, δύο ἄλλους συνδρομητὰς, μὴ συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως, θὰ λάβῃ δωρὸν ἀξίας 1 φρ. ὁ ἐγγράφων τέσσαρας, θὰ λάβῃ δωρὸν ἀξίας 2 φρ. καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.)

Καὶ μία τελευταία σύστασις, διὰ τοὺς προθυμότερους ἐκ τοῦ φίλων μου : Νὰ μὴ περιμεινῶν τὴν τελευταίαν στιγμὴν διὰ νὰ ἐγγραφοῦν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία τόσο μὲ δυσκολεῖται κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΓΡΑΦΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 173)

«Μὲ ὅλα μου τὰ βάσανα, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν μοῦ καλοφαινόταν καὶ πολὺ νὰ παρουσιασθῶ μπροστὰ σὲ κυρίες μὲ τὰ χάλια ποῦ εἶχα, ὅστερ' ἀπὸ τὸ ναυάγιον. Μόλις ὅμως ἔρριψα μία ματιά γύρω μου, ἠσύχασα. Ἡ κομψὴ καμπίνα, ποῦ μοῦ εἶχαν δώσει, δὲν εἶχε μόνον ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ νὰ κάμῃ κανέννας τὴν τουαλέτα τοῦ 'στὴν ἐντέλεια, ἀλλὰ 'στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ μοῦ εἶχαν ἐτοιμάσῃ καὶ μίξ φορεσιὰ ἀπὸ ἀσπρὴ φανέλλα, πρώτης τάξεως. Ἦταν ἴσα-ἴσα 'στὸ σῶμα μου. Ὅλα τὰ εἶχε προβλέψῃ ὁ λαμπρὸς μου ὁ γιατρός, καλὴ του ὥρα!

«Ἐπέταξα ὅ,τι φοροῦσα κ' ἔβαλα γρήγορα-γρήγορα τὰ δανεικὰ ἐκεῖνα φορέματα. Ὁ ἱατρὸς ξαναῆλθε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ λόρδος μ' ἐπερίμενε. Τὸν ἤκολούθησα.

«Καθὼς ἐπερνοῦσα, ἐθαύμαζα τὴν πολυτέλειαν τῆς θαλαμηγοῦ. Ὅλο καὶ πολυτίμητα ξύλα, χαλιά πλούσια, παραπετάσματα μεταξωτά, κουνουπιέρες σὰν τὸν ἀφρό. Μέσα 'στὸ καπνιστήριον εὐρήκαμε τὸν λόρδον Φάιρφηλντ. Ἀνεγνώρισα ἀμέσως τὸν νέον ἐκεῖνον ποῦ εἶχαμεν ἰδῆ εἰς τὸ κατὰστρωμα τῆς θαλαμηγοῦ, τὴν περασμένην ἡμέραν.

«Μ' ἐδέχθηκε μὲ μεγάλην οἰκειότητά καὶ μ' ἐρώτησε διὰ τὸ ναυάγιόν μας. Ἄν καὶ φαίνεται ἔτσι σὰν κοιμισμένος λιγάκι, ὁ λόρδος Φάιρφηλντ ἔχει μανία γιὰ τὴ θάλασσα. Κυβερνᾷ μονάχος του τὴ θαλαμηγὸν τοῦ, ἔχει κἀνὴν μεγάλη ταξείδια καὶ τὰ ναυτικὰ ζητήματα τὸν τρελλαίνουν. Ἦκουσε μὲ προσοχὴν τὰς λεπτομερείας τῆς καταστροφῆς, διακόπτων με συχνά, διὰ νὰ ζητήσῃ καμμίαν ἰδιαίτην λεπτομέρειαν. Ἐπειτα ἐσυλλογίσθη ὀλίγον, ὑπελόγησεν' ἐκύτταξε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου καὶ μοῦ εἶπε:

«— Ἡμεῖς ἐδῶ πέρα ἐτριγυρίζαμεν, καὶ εἰμπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι τίποτε σπουδαῖον δὲν μᾶς ἐξέφυγε, σχετικὸν μὲ τὸ ναυάγιόν σας. Ὅπως λέτε, μόνον ἓνα μεγάλο πλοῖο μπορούσε νὰ σᾶς τρακάρῃ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, χωρὶς νὰ πάθῃ μεγάλες ἀβερῖες. Ἀπὸ τὰ πλοῖα λοιπὸν ποῦ ἐσημειώσαμεν ἡμεῖς 'στὸ πέρασμά μας, ἐπάνω-κάτω τὴν ὥραν τῆς συγκρούσεως, δύο μόνον θὰ ἤμπορούσαν, ὡς ἐκ τοῦ ὄγκου καὶ τῆς ταχύτητός των, νὰ σᾶς προξενήσουν τόσῃ μεγάλῃ καταστροφῇ: τὸ Δ ρ ε ν ὁ υ τ καὶ τὸ Ἄ μ β ο ὕ ρ γ ε ρ. Τὸ πρῶτον εἶνε καταδρομικὸν ἀγγλικόν, εὐγενικὸ πλοῖον, ποῦ τὸ πέρνω ἐπάνω μου μὲ ὅλη μου τὴ συνείδησι. Πονεῖ δὲν μπορούσε νὰ

φερθῇ μὲ τέτοιον τρόπον τὸ καράδι αὐτό.

«— Βέβαια, εἶπα ἐγώ, ποτὲ ἓνα ἀγγλικὸν ἢ γαλλικὸν πολεμικὸν δὲν θὰ μᾶς ἄφινε 'στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀφ' οὗ μᾶς ἔσπασε πρῶτα τὰ μούτρα.

«— Κ' ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδίαν πεποίθησιν. Μολοντί εἰμαι ἐρασιτέχνης ναυτικός, 'στὰ ταξείδια μου εἶδα πολλὰ παραδείγματα ἡρώϊσμου καὶ αὐταπαρνήσεως. Ὁ γαλλικὸς στόλος, ὅπως καὶ ὁ δικός μας, ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτήν, εἶνε ἀνώτερος πάσης ὑπονοίας. . . Ἀλλὰ καὶ 'στὸν Ὀκεανόν, ὅπως παντοῦ, ὑπάρχουν λησταὶ καὶ προδότες. Ὑπάρχουν αἵματα καράδια, ὅπως ὑπάρχουν καὶ αἵτιμοι ἀνθρωποῖ. . . Καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἓνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε καὶ τὸ Ἄ μ β ο ὕ ρ γ ε ρ. . . Δὲν μοῦ πολυᾶρесе αὐτὸ τὸ καράδι, καὶ ὁ πλοίαρχός του — τὸν ὁποῖον ἐχαιρέτισα κατὰ τὰ ναυτικὰ ἔθιμα — μοῦ ἄφησε πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν. Μοῦ εἶπε πῶς λέγεται Ἀλύκος καὶ πηγαίνει 'στὴ Ζαντί-βάρη μὲ φορτίον ἀπὸ γεωργικὰς μηχανές. Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως μήπως τραβάει κατὰ τὰς ἀγκυρὰς τῆς Μοζαμβίκης, νὰνταλλάξῃ ὅπλα καὶ τροφὰς μὲ ἀνθρώπινο κρέας! Ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀφοῦ τὸν ἄφισα, αὐτὰ ἐσυλλογίζεσθον. Τώρα δὲν μοῦ μένει πειὰ καμμία ἀμφιβολία. Τὸ Ἄ μ β ο ὕ ρ γ ε ρ σᾶς ἐβούλιαξε, κύριε Μασσόν. Πλοίαρχός του εἶνε ὁ Ἀλύκος, ἂν εἴν' αὐτὸ τὸ ἀληθινόν του ὄνομα, μολοντί πολὺ ἀμφιβάλλω. . .

«— ὦ! ἂν εἶνε ἔτσι, ὅπως λέτε, ἀνέκραξα, καὶ ἂν τὸ πρᾶγμα ἀποδειχθῇ ὅπως δὴ ποτε, σᾶς ὀρρίζομαι ὅτι θάφω σιωπῶ μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν εἰς τὴν τιμωρίαν τοῦ κακούργου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐφυγε μέσα εἰς τὸ σκότος, χωρὶς νὰ δώσῃ χεῖρα βοήθειας εἰς τὰ θύματά του! Ἀλλὰ πῶς εἰμπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ τὸ πρᾶγμα;

«— Εἶνε ἴσως πολὺ εὐκολώτερον ἀφ' ὅ,τι φαντάζεσθε. Μία σύγκρουσις σὰν αὐτήν, ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴ ἄφῃσεν ἵχνη εἰς τὸ πλοῖον ποῦ σας ἐκτύπησε. Ἐπειτα οἱ ναῦται, ξεῦρετε, δὲν εἶνε ἐκ φύσεως καὶ πολὺ ἐχέμυθοι, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶνε συνένοχοι εἰς ἐγκληματικὰς πράξεις. Τὰ μεταξὺ των μίσθ, αἱ προσωπικαὶ των διασφάσεις, τοὺς ἀναγκάζουν κάποτε νὰ φανερώνουν τὴν ἀλήθειαν. Μόλις φθάσω εἰς τὸ Ἄδεν, ἐγὼ θὰ καταγγείλω τὸ πρᾶγμα. Τὸ ἴδιον πρέπει νὰ κάμετε καὶ σεῖς. Δὲν θὰ σταματήσω ὅμως ἕως ἐκεῖ. Ἐννοῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν καταδίωξίν καὶ θά μου φανῇ πολὺ παράξενον, ἂν δὲν ἐπιτύχω κατὰ τι, ὅπως ἐλπίζω. Ὁ καιρὸς θὰ το δείξῃ.

«— Ὅσο γιὰ μένα, ἀπεκρίθην, ἔχω νὰ κάμω κάτι τι πλέον ἐπείγον, ἀπὸ τὸ νὰ καταδιώξω τὸν κακούργον. Ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω τί γίνονται οἱ δικαί

μου. Ἐὰν ὑπάρχουν ἀκόμη ζωντανοὶ, πρέπει νὰ τοὺς ἐπανεύρω, καὶ εἰς ἔργον αὐτὸ θάφω τὴν ζωὴν μου ἐχαρίσατε.

«Ἐλαβα τὴν εὐκαιρίαν, νὰ ἐκπαύω καὶ πάλιν τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν σωτήρά μου. Ἐκεῖνος ἐπῆρε πρᾶγμα εἰς τὸ ἀστεῖον:

«— Δὲν εἰμπορῶ βέβαια νὰ σᾶς ἐκδίδω ἀπὸ ἓνα αἶσθημα, τὸ ὁποῖον καὶ κτηρίζει ὅλους τοὺς εὐγενεῖς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἀρχήν. Τὸ λυσιμώτερον πρᾶγμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ζωὴ. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἀποδίδετε εἰς ἐμένα προσωπικὰς σωτηρίας σας. Δὲν θέλω νὰ μνησθῶ μὲ ξένα κόλλυβα, ποῦ λείει καὶ ἡ παροιμία. Πρώτη ποῦ σᾶς εἶδε ἦτον ἡ ξαδέλφη μου, ἡ δεσποινὶς Μώδρα. Κάρτερ ὁ λοστρόμος σᾶς ἐβόλεσε ἐν τῇ θάλασσᾳ, καὶ ὁ γιατρός ὁ Μάκ-Λι σᾶς ἐπεριποιήθηκε. Ἐγὼ δὲν ἔκαμα ἄλλα, παρὰ νὰκούσω τὴν διήγησίν σας ἢ ὁποία μ' ἐνδιαφέρει πολὺ. Μόνον αὐτὸ λοιπὸν δὲν εἰμαι ἄξιος στεφανώματος βέβαια! . .

«— Πολὺ καλὰ, μολόρδε, εἶπα ἐγώ. Θὰ προσπαθῶ νὰ ξεχάσω, ἀφ' οὗ αὐτὸ σᾶς κάμην εὐχαρίστησιν, ὅτι ὁ ἀπὸ τῶν ἀναπνέω, τὸ ψωμὶ ποῦ τρώγω, τὸ αὐλὸν μου αὐτὸ ἀκόμη, τὰ χρεαστῶ σὲ σᾶς. Θὰ προσπαθῶ μάλιστα νὰ πείσω τὸν ἐαυτόν μου, ὅτι καὶ τὰ ρεῖμα αὐτὰ ποῦ φορῶ, ἐφύτρωσαν μοναχὰ τοὺς 'στὸ σῶμά μου.

«Ὁ μολόρδος ἐγέλασε μὲ τὴν καὶ διάν του.

«— Εἴχατε τὴν τύχην νὰ ἔχετε τὸ ἴδιο σῶμα μ' ἐμένα, μοῦ εἶπε. Καὶ τώρα δὲν ἐλέγετε νὰ καλημερίσετε τὰς κυρίες;

«Ἐδέχθηκα εὐχαρίστως τὴν πρότασιν, καὶ ὅστερ' ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ ἐξῆλθον μετὰ τοῦ χαριτωμένου κληροῦ, ὁποῖον εἶχαμεν καμαρώσει μὴδὲς ἡμέρας ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα τῆς Ε ὕ σ τ α θ ε ἰ α ς. Ἦτον ἀκριβὲς ἡ ἰδία ὥρα. Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦτο μαζεμένη τριγύρω 'στὸ σ α μ ο β ἄ ρ ι. Μὲ ὑπεδέχθησαν θερμότατα, μοῦ ἔκαμαν ὅσον σαρὼ ἐρωτήσεις, καὶ μόλις ἐπῆρα τσάι μου, ἀναγκάσθηκα νὰ διηγηθῶ κατὰ διὰ τρίτην φορὰν τὰς περιπετείας τοῦ ναυαγίου μου.

«Ἡ ζωὴ εἰς τὰ γ ὶ ὠ τ εἶνε πολὺ μονότονον. Ἐκτὸς τοῦ λόρδου Φάιρφηλντ, ὁ ὁποῖος ἐνδιεφέρετο καὶ διὰ τὸ ἐλπίστον ναυτικὸν ζήτημα καὶ διὰ τὸν ὁποῖον τὸ ταξίδι ἦτο διαρκὴς ἀπόλαυσις, ὅλοι ἐπιβάται τῆς Δ ἰ λ ῆ ς ἐπλητταν φεβρά. Φαντάζεσθε λοιπὸν πόσον ἡ διαγῆσις μου ἐδιασκέδασε τοὺς ἐπιβάτας καὶ μάλιστα τὰς κυρίας.

«Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπλησίασαν καὶ οἱ ἄνδρες εἰς τὸν κύκλον μας. Ἐκτὸς τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ

πλοίου, ἦσαν ἐκεῖ ὁ Ἀλγερινὸν Χίτζινς, γαμβρὸς τοῦ λόρδου Φάιρφηλντ, ὁ ταγματάρχης Οὐτγάιτ, τριάντα ἑτῶν ἀνθρώπος μόλις, καὶ δύο τρεῖς ἄλλοι ποῦ λησμονῶ τώρα τὰ ὀνόματά των.

«Ὅλοι αὐτοὶ ἀνεμίχθησαν ζωηρῶς εἰς τὴν συζήτησιν, γενικὴ δὲ ἰδέα ἐπεκράτησεν ὅτι ὁ λόρδος Φάιρφηλντ εἶχε δίκην ποῦ ἀπέδιδε τὴν εὐθύνην τῆς καταστροφῆς εἰς τὸ Ἄ μ β ο ὕ ρ γ ε ρ. Ἦσαν μάλιστα καὶ αὐτοὶ τῆς ἰδέας, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ ὁ ἐνοχὸς καὶ νὰ δώσῃ λόγον διὰ τὸ ἐγκλήμα του.

«Ὅταν ἡ συζήτησις ἐφθασεν εἰς τὸ σημείον αὐτό, δὲν ἔμεινεν ἀνθρώπος ποῦ νὰ μὴ εἴπῃ, ὅτι ἡ συνάντησις τοῦ στοιχειωμένου ἐκείνου καραβιοῦ τοῦ εἶχε

γεννήσῃ ὑποψίαν. Καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς φαντασίας του, καθένας ἐκολλακέτο νὰ πιστεύῃ, ὅτι, μὲ ὅλον τὸ πυκνὸν σκοτάδι, εἶχε διακρίνῃ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀπαίσίου Ἀλύκου, ἀποτυπωμένην τὴν ἐκφράσιν τῆς κακούργου ψυχῆς του.

«Ὅταν ἐπαρουσιάσθηκα εἰς τὴν δεσποινίδα Μώδρα, ἡ ὁποία πρώτη μὲ εἶχε διακρίνῃ μέσα 'στὴ θάλασσα, ὅταν μὲ παρέσυραν τὰ κύματα, ἔσπευσα νὰ τῆς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, τὴν ὁποίαν ἐδέχθη μὲ πολὺ χαριτωμένον τρόπον. Ἡ ἀδελφὴ τῆς καὶ αὐτὴ μ' ἐρώτησαν τότε γιὰ ἓνα εὐμορφὸ κορίτσι, ποῦ εἶχαν ἰδῆ εἰς τὸ κατὰστρωμα τῆς Ε ὕ σ τ α θ ε ἰ α ς καὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἶχαν ἀνταλλάξῃ χαριετισμούς καὶ μειδιήματα. Μοῦ περιέγραψαν τὸ πρόσω-

πὸν τῆς, τὸ φόρεμά τῆς, τὴν στάσιν τῆς. Δὲν ἐχρειάζοντο περισσότεραι λεπτομέρειαι, γιὰ νὰ καταλάβω διὰ ποίαν μοῦ ἔλεγον. Καὶ ὅταν ταῖς εἶπα, μὲ κομμένην φωνήν, ὅτι τὸ πλᾶσμα αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶχε κινήσῃ τόσῃ τὴν συμπάθειάν των, ἦτον ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ ἀγαπημένη μου Κοραλία, τὸ κομάρει καὶ ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ μας, χαμένη τώρα — ποῖος ξέρει! — ἡ ἐκτεθειμένη εἰς κινδύνους καὶ βάσανα, τὰ δύο ἐκεῖνα χαριτωμένα κορίτσια ἄρχισαν τὰ κλάμματα. Ἀχ! ποτέ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὰ δάκρυα αὐτά, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶνε αἰωνία. . .»

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΤΕΝΟΣ χώρος τοῦ συνήθους φυλλαδίου τῆς «Διαπλάσεως» δέν μας ἐπέτρεψε μέχρι σήμερον νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα τῶν κληρωθέντων, μολοντί ἡ κλήρωσις κ' ἐφέτος ἐγένετο ὅπως πάντοτε, ἐγκαίρως. Διὰ νὰ μὴ παραταθῇ ἡ ἀναβολὴ αὐτὴ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου διπλοῦ φυλλαδίου τοῦ ἔτους τούτου, τὸ ὁποῖον ἴσως βραδύνῃ ἀκόμη, καὶ διὰ νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὴν ἀνυπομονησίαν τῶν φίλων μας, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐκδώσωμεν ἐκτάκτως δωδεκάστιλον φύλλον, ὅστε νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ἡ κλήρωσις, ἀνευ καθυστέρησεως τῆς τακτικῆς ὕλης τοῦ φύλλου.

Ἡ κλήρωσις ἐγένετο ἐν τῇ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως» τὴν 17 Ἰανουαρίου, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν κάτωθι ὑπογεγραμμένων. Εἰς τὴν Κληρωτὶδα συμπεριελήφθησαν πάντες οἱ μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου ἐγγραφεῖς διὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἐξήχθησαν δ' ἐξ αὐτῆς κατὰ σειρὰν τὰ ἐξῆς ἑκατὸν ὀνόματα:

1. Μαργαρίτα Σ. Οἰκονομοῦ, Καλαβρύτων' ἐκέρδισεν ἓν ἀργυροῦν ὥρολόγιον τῆς τσέπης.
2. Ἀλέξανδρος Σκάλαρης, Ἀγινιάς' ἐκέρδισεν τὴν πεντάτομον ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου.
3. Φανή Π. Πανοπούλου, Ἀθηνῶν' ἐκέρδισεν τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
4. Παναγιώτης Ν. Κεφαλόπουλος, Καρπενήσιου' ἐκέρδισεν ἓν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου.
5. Ἐλένη Γερ. Μεταξά, Νικολάεφ Ρωσσίας' ἐκέρδισεν μίαν συσκευὴν γραφείου, ἥτοι: μελανοδοχείον, κονδυλοφόρος, πέννας, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτήρα κτλ.
6. Πέτρος Σ. Βουτσινάς, Γέισκ Ρωσσίας' ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
7. Γεώργιος Α. Σταυρίδης, Ἀθηνῶν' ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
8. Θεόδωρος Δ. Νουμάς, Ἀθηνῶν' ἐκέρδισεν ἓν ἐξυπνητήριον ὥρολόγιον τῆς τραπέζης.
9. Πόπη Φιλ. Τράκκα, Ἰσραήλ Αἰγύπτου' ἐκέρδισεν ἓν ἱστορικὸν Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάννηρη.

10. Ἀναστάσιος Χ. Φωτιάδης, Κωνσταντινουπόλεως' ἐκέρδισεν μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 11—20) ἐκέρδισαν ἑκάστη μίαν ἐτήσιαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ προσεχούς ἔτους 1900.

11. Φωτεινὴ Δ. Ἀλεξοπούλου, Τριπόλεως.
12. Νίκος Γ. Τομπάκης, Πειραιῶς.
13. Ἀλεξάνδρα Ν. Πανογιαννοπούλου, Ἀθηνῶν.
14. Γεώργιος Π. Ἀλεξανδρίδης, Νικομηδείας.
15. Ἀναστασία Β. Πιπερίδου, Ἀτταλείας.
16. Ἰωάννης Θεμ. Πετροκόκκινος, Παρισιῶν.
17. Ἀσπασία Ἐμμ. Γαλάνη, Ἀθηνῶν.
18. Περικλῆς Δ. Σκέφερης, Πρεβέλης.
19. Πολύμνια Α. Δαλαρίδου, Κωνσταντινουπόλεως.
20. Πηνελόπη Α. Σακελλαρίου, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 21—30) ἐκέρδισαν ἑκάστη δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἥτοι ἓνα τοῦ 1894 καὶ ἓνα τοῦ 1895.

21. Πηνελόπη Γ. Ἀγγελίδου, Ἀθηνῶν.
22. Ἀμαλίου Ὀρφανοτροφείου, Ἀθηνῶν.
23. Ναυσικά Αλ. Δαμάσκου, Πειραιῶς.
24. Βασίλειος Γ. Τσαγρῆς, Ἀθηνῶν.
25. Σοφία Θεοδωρίδου, Κωνσταντινουπόλεως.
26. Βασίλειος Κλ. Γιαλούρη, Καίρου.
27. Ἰωάννης Γ. Κοτζίνας, Ἀθηνῶν.
28. Δημοσθένης Φ. Λεοντίδης, Βάρνης.
29. Κωνσταντῖνος Ι. Ζάχος, Βόλου.
30. Εὐγενία Γαλανοῦ, Κωνσταντινουπόλεως.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 31—40) ἐκέρδισαν ἑκάστη πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 φρ.

31. Ζήτσα Γ. Σημίτου, Πειραιῶς.
32. Δημ. Παπανικολάου, Θεσσαλονίκης.
33. Ἡρακλῆς Χ. Ἀναγνωστάκης, Γέισκ Ρωσσίας.
34. Εὐδοκία Χ. Βαρδακίδου, Ἀθηνῶν.
35. Χριστίνα Αἰμυλ. Γερούση, Πατρῶν.
36. Γεώργιος Βασίλ. Κώττας, Ἀθηνῶν.
37. Χαράλαμπος Χαράλαμπος, Πατρῶν.
38. Ἐλένη Ἰωάν. Ἀγγελίδη, Κατάρ.
39. Ἰωάννης Γ. Καψῆς, Μυτιλήνης.
40. Γεράσιμος Στυρ. Ζαχαράτος, Ἀθηνῶν.

Οι επόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 41—50) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου».

41. Κρέων Ν. Μπουφίδης, Ἀθηνῶν.
42. Εὐπραξία Σ. Τσαπράζογλου, Ἀμμοῦ.
43. Κωνστ. καὶ Ἀποστ. Γ. Μαχαίρα, Λευκάδος.
44. Ἑλένη Γ. Σαρρή, Κωνσταντινουπόλεως.
45. Ἀλέξανδρος Ἀμόρ, Κάππαρις, Σύρου.
46. Πέτρος Ἀντ. Πολιτάκης, Πειραιῶς.
47. Εὐφροσύνη Εὐαγ. Κοφινιώτου, Ἀθηνῶν.
48. Σπρος Φωτίου Σιμωνίδης, Μυτιλήνης.
49. Μαρία Κ. Πολέμη, Ἀνδρου.
50. Ἀπόστολος Ἀθ. Καραπαναγιώτης, Τραπεζούντος.

Οι επόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 51—60) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρεσιπώλου».

51. Χρήστος Β. Σαδούκας, Χαλκίδος.
52. Ξάνθη Γ. Σωτηρίου, Σμύρνης.
53. Ανδρέας Ι. Δημόπουλος, Ἀθηνῶν.
54. Ἑλλη Γ. Βούλγαρη, Κερκύρας.
55. Ὁρέστης καὶ Νέστωρ Κ. Λευίτης, Μαϊκόπ Ρωσίας.
56. Γεράσιμος Δ. Καραουλάνης, Πύλου.
57. Μαρία Π. Καντόρος, Ἀθηνῶν.
58. Κωνσταντῖνος Πίκουλος, Καλλιπόλεως.
59. Ιουλίτσα Α. Παπαγεωργίου, Αἰγίου.
60. Μαρία Ν. Δοϊζου, Ἰθάκης.

Οι επόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 61—70) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας».

61. Ἑλένη Γ. Πετυχάκη, Ἀθηνῶν.
62. Νικόλαος Δ. Χρυσόβέργης, Σμύρνης.
63. Ἰωάννης, Π. Μομφερράτος, Κεφαλληνίας.
64. Μαρίκα καὶ Πιπίτσα Ἀντ. Σκαδέντζου, Λαρίσης.
65. Ὀλγα Γ. Φλώρου, Κυθωνίων.
66. Βασίλειος Ἀλ. Φωτῆλας, Πατρῶν.
67. Ἀναστάσιος Δ. Κεφαλληνός, Ζακύνθου.
68. Α. Ι. Λυρίτης, Ἀλεξανδρείας.
69. Μαίρη Λειβαδά, Ἀθηνῶν.
70. Ἀπόστολος Γ. Μιχαηλίδης, Κωνσταντινουπόλεως.

Οι επόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 71—80) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας».

71. Σταμάτιος Γ. Ζωγραφάκης, Σύρου.
72. Αἰκατερίνη Φ. Ἀλμέιδα, Ἀθηνῶν.
73. Μαργαρίτα Ν. Στρατηγοπούλου, Καλαμών.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν ζητεῖ κάποιον λέγειν εἰς τὸ λεξικόν· ἐπειδὴ δὲν τὴν εὕρισκε εὐκόλως, ἀναγορεύει μετ' ἀπελπισίας·
— Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχῃ ἔσθ' τέλος κ' ἔνα Πίνακα τῶν Περιεχομένων ! ..

Βεβαίη ἀπὸ τοῦ Βασιλεῖος [Ε]

Ὁ μικρὸς Πίπης ἐρωτᾷ τὸν ἀδελφὸν του Το-
τόν, ὁ ὁποῖος στέκεται εἰς τὸ παράθυρον·
— Δὲν μου λές, Τοτό, εἰ θὰ πῇ Δύσις;
Κ' ἐκεῖνος·
— Τί; θὰ πηδῶσῃ; Ὁχι, δὲν ἔχω ἔσθ' νοῦ
μου τέτοιον πρῶγμα !

Βεβαίη ἀπὸ τοῦ Φεγγαρίου Λυγούλου [Ε]

Ὁ Γιαννάκης· — Τί γυρεύεις ἐκεῖ, Μιχάλη;
Ὁ Μιχάλης· — Αὐτὸ ποῦ σὺ δὲν γυρεύεις
πολὺ συχνά·
Ὁ Γιαννάκης· — Καὶ τί εἶνε αὐτό;
Ὁ Μιχάλης· — Τὴν δουλειά μου !

Βεβαίη ἀπὸ τοῦ Τόν-Τόν Τούτμαν

— Μὴ μιλᾷς, παιδί μου Μίμη, ἔσθ' τραπέζι ! ..
— Μὰ καλὴ μαμρά, δὲν μιλῶ ἔσθ' τραπέζι ! ..
ἔσθ' Ἑλένη μιλῶ !

Βεβαίη ἀπὸ τοῦ Νόστου Πιττακοῦ

74. Ἀρίστη Σοφ. Ἀχιλλοπούλου, Ἀλεξανδρείας.
75. Νικόλαος Ι. Ἰατροῦ, Ναυπλίου.
76. Ἀγαθονίκη Ν. Μαρῆ, Λαυρίου.
77. Μαρία καὶ Φανή Ἀνδρ. Καμπά, Ἀθηνῶν.
78. Δίνος Ν. Κογεβίνας, Κερκύρας.
79. Νέστωρ Κ. Βαλτζής, Σμύρνης.
80. Ἑλένη Α. Πρεβεδοῦρου, Λαμίας.

Οι επόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 81—90) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

81. Καίτη Καρόλου Φώκερ, Πύργου.
82. Δωροθέα Γ. Δημάκη, Κωνσταντινουπόλεως.
83. Σπυρίδων Ι. Μπολάνης, Τριπόλεως.
84. Λουκία Π. Κουντουριώτου, Ἀθηνῶν.
85. Σπυρ. Κ. Μανάρης, Πειραιῶς.
86. Ἑλένη Α. Γλαράκη, Ἀθηνῶν.
87. Ἀλέξ. Σ. Μαντζουρανῆς, Φιλίππουπόλεως.
88. Εὐσταθία Γεωργ. Βλισμά, Μεσολογγίου.
89. Ἰωάννης Σ. Καρβούνης, Σουλινᾶ.
90. Μαρία Ν. Λεδίδου, Ἀθηνῶν.

Οι επόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 91—100) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων».

91. Ἀγγελική Σούντια, Λάρνακος Κύπρου.
92. Μαίρη Γερ. Λυκαρδοπούλου, Ὁδησσοῦ.
93. Μίνα Βλαστοῦ, Λιβερούλης Ἀγγλίας.
94. Χαρίδημος Δ. Μαργιάκος, Λεδαίδας.
95. Γεώργιος Ι. Πεσματζόγλου, Ἀθηνῶν.
96. Περικλῆς Γ. Γιαλούρης, Χίου.
97. Δημήτριος Γ. Σκουζέ, Ἀθηνῶν.
98. Χρῆστος Ι. Καλδερμής, Κωνσταντίνης.
99. Ἀγλαΐα Δ. Σταμέλου, Κύμης.
100. Μαρία Ζυγομαλά, Βραίλας.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Ἰανουαρίου 1899.

Τὰ μέλη τῆς ἐπὶ τῆς κληρώσεως Ἐπιτροπῆς.

Χρ. ΚΑΚΟΥΡΙΩΤΗΣ, ΕΥΑΓΓ. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ, Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ,
Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω κερ-
δίσαντας ἀποστέλλεται σήμερον (5 Ἰουνίου 1899) μετὰ τοῦ παρόντος
συλλογίου, ταχυδρομικῶς, τὸ ὑπὸ τῆς Τύχης ἀπονεμηθὲν ἑκάστῳ δέον.
Πρὸς τοὺς δέκα τοὺς κερδίσαντας ἀνὰ μίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως»
τοῦ 1899, στέλλεται ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις πληρωμῆς ἐξωφλημένη.

Ἀναγνώσατε μετὰ προσοχῆς τὴν ἐν σε-
λίδῃ 186 τοῦ παρόντος συλλογίου δημο-
σιευμένην Ἀγγελίαν περὶ τοῦ νέου τό-
μου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως
«ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΧΑΙΡΩ ὅσους καὶ ὅσας ἐκέρδισαν εἰς τὸ
Δακτεῖον. . . Τελος πάντων ! Ἰδοὺ καὶ αὐτὸ τὸ
πολυπόθητον Δακτεῖον ! Ἐπρεπε, βλέπετε, νὰ
ἐκδώσῃ ἡμεῖς τὸν τόμον, διὰ νὰ οἰκονομή-
σω τὸν τόπον, ποῦ θάπαιτο ἡ δημοσίευσίς
τῶν ὀνομάτων. Ἐλογάριαζα πάντοτε νὰ το
κάμω εἰς τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς Ὀγδόης
Κυριακῆς, τὸ ὁποῖον ὑπέθετα εἶναι θὰ δημοσιεύθῃ
ἐννοήτως. Ἀλλ' ἤρρηξε καὶ αὐτὸ ἔως νὰ γρα-
φῇ ἡ κρίσις καὶ νὰ γίνωμαι αἱ εἰδήσεις (διότι θὰ
ἔχῃ πολλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν), καὶ διὰ νὰ ἱκανο-
ποιῶσιν τὴν ἀνυπομονήσαν τῶν φίλων μου, ἀπε-
φάσισα νὰ κάμω τὴν ἐκδοκὴν αὐτὴν προσθήκην
τῶν δύο σελίδων. Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἀγάπη τοῦ
βιβλίου, ποτίζεται καὶ ἡ γάστρα, τὰς δύο
τὰς ἑκάμη τεσσάρων, καὶ ἔτσι ἡμῖς νὰ
συμπεριλάβω καὶ τὴν ἀγγελίαν τῆς Βιβλιοθήκης,
χωρὶς νὰ τὴν τυπώσω χωριστά, ὅπως ἄλλοτε,
καὶ χωρὶς ζημιάν τῆς ἄλλης ὁδῆς.

Δοκίμην· εἰσαθε εὐχαριστημένοι ! Σὺς ἀρέσει
τὸ εἶδος τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον θάναγνῶσκατε τὸ
ῥα τὰς διακοπὰς ; σὰς ἐνθουσιάζει ἀπὸ τῶν
αὐτῶν τῶν ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ; Ἀγαπᾶτε καὶ
ἐντυπώσεις σας ἐκ τῆς Ἀγγελίας.
Διὰ τὸ ζήτημα τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
ἔλαβα καὶ ἄλλας γνώμας πολλὰς· ἀλλ' ἐπειδὴ
ἐλύθη πλέον, δὲν θάναγνῶσκατε καμμίαν. Μοῖ
φαίνεται ὅμως εἰς τὴν ἀγγελίαν, ὅτι γράφω δύο εὐχα-
ριστίας τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου [ΕΕ] διὰ μίαν διασκι-
δαστικωτάτην ἐπιστολὴν ποῦ μοῦ ἔστειλε, γε-
μάτην λογοπαίγνια καὶ εἰς Γραφικὸν ὕψος (δὴλα-
δὴ ὅς εἰδος Εὐαγγελίου), καταλγῶν ὡς ἔξω·
«Μακάριοι οἱ τυχεροί, εἰ αὐτοὶ κληρονομήσουσι
τὴν βασιλείαν ! .. τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων !
Μόνον οἱ τυχεροί ! Δὲν ἀρκεῖ ! Πρέπει νὰ εἶνε
καὶ ἱκανοὶ, ὅπως ὁ Γουλιέλμος Τέλλος.

Ἐχεις δικαίον, Μαρία ! Ἀλλ' ἡ φίλη μου
Καρία καὶ ἄλλη σὺ. Κατὰ λάθος ὅμως τὸ Μ
ἔγινε Κ καὶ ἡ ἀπάντησίς μου ἐκείνῃ ἐστὶν ἀ-
πευθυνομένη πρὸς τὴν Καρίαν, ἐν ᾧ ἀπηγορεύ-
ω πρὸς σέ. Φαντάζομαι τὴν ἐκπληξὴν τῆς
Καρίας, ὅταν εἶδε νὰ τῆς γράφω ἄλλ' ἄνθρω-
πῶν ! ..

Πολὺ ὀρθὸς ὁ συλλογισμὸς σου, Φτερωτὴ
Βαρκοῦλα ! Ἄν βγῇς εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ
δὲν ἤθελές νὰ παναγνῶσκατε κ' ἐντροπισθῇς ἐμ-
πρὸς εἰς τὸς κόσμον ; Αὐτὸ σὲ κάμνει νὰ πα-
δικῇ τὴν κοίρασίς, καὶ τὴν νύσταν, καὶ νὰ

μελετᾷς, νὰ μελετᾷς, νὰ μελετᾷς . . . Δὲν ἀμ-
σιβᾷς λοιπὸν εἰς τὰς θριαμβεύσεις !

Δὲν εἰμπαρὼ νὰ σου περιγράψω τὴν χαρὰν
τῆς Κικῆς, Ἀσκησιῶν, ὅταν τῆς ἔδωσα τὰ
πολλὰ καὶ σπάνια γραμματόσημα ποῦ εἶχες τὴν
καλωσύνην νὰ τῆς στείλῃς. Ἀπὸ τὰ 120 οὕτε
πέντε δὲν εἶχεν εἰς τὸ Λευκὸν τῆς. Φαντάσου
λοιπόν. Χίλια λόγια μοῦ ἐφύλαρξε διὰ τὰς εὐ-
χαριστίας, καὶ ὕστερα μοῦ εἶπεν ὅτι ἀδὲν ἔχει
λέξεις νὰ σ' εὐχαριστήσῃ ! — Σοῦ εὐχομαι ἕνα
μεγάλο μεγάλο ἄριστα διὰ τὰς ἐξετάσεις.

Πράξιλλα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξε
πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Βεβαίως,
ἔχεις πληρῶσιν πρὸ πολλοῦ τὸ δικαίωμα τῆς
ἀλλαγῆς.

Με πολλὴν μου χαρὰν, Ἀνεμοστρόβιλε, ἔ-
λαβα τὴν φωτογραφίαν σου καὶ ἐστὶς δι' αὐ-
τῆς τὴν συλλογὴν μου. Μ' ἐκολάκευσε πολὺ τὸ
ἔχεις νὰ περιμένῃς τὴν δευτέραν ἐκδοκὴν,
μοῦ ἔστειλες τὸ τελευταῖον ἀντίτυπον τῆς πρῶ-
της, τὸ ὁποῖον εἶχε κρατήσῃ ἡ μητέρα σου, «διότι
ἐπὶ τέλους ἡ μαμμά ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
βλέπῃ αἰώνως τὸ πρωτότυπον.» — Καλὴν δια-
σκεδασίαν εἰς τὴν Κέρκυραν.

Ἀπορῶσα πολὺ ποῦ δὲν μοῦ ἔγραψες τόσον
καρὶν, Τελευταία Χελιδὼν, σὺ ἡ τόσον τα-
κτικὴ εἰς τὴν ἀλληγογραφίαν. Ποῦ νὰ φαντασθῶ
εἰς τὴν ἑλπίδα τοῦ 18ον φυλλადίου. Σοῦ τὸ ἐξα-
νίσταται. Ἐδῶ ἔχομεν ἐν μόνον Ταχυδρομεῖον,
καὶ εἰς αὐτὸ παραδίδονται ὅλα τὰ φύλλα τὴν
Παρασκευὴν τὸ βράδυ.

Πεταλοῦδα τῶν Σερρών, τί ἐκπληξὴς ὡ-
ραία ! Ἀκούς ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα
νὰ μοῦ γρίψῃς ὅποτε θέλῃς ! Μήπως δὲν εἶσαι
ἀπὸ τὰς εἰλας μου ἐκείνας ποῦ μ' ἐτίμησαν
καὶ ποῦ ἔχουν δικαίωμα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης
μου ; — Περιμένο ἀνυπομονῶνς τὰ σχέδιά σου
! Τί ; καὶ γὰρ ἀκούηθαι δὲ σου γράφῃ ἡ Ναυ-
τεπὶπλοῦ ; — ἀνακράζει ἐκπληκτὸς ὁ Κιθαροδὸς
Ἀπόλλων — ἀλλ' ἂν τὴν νιμφοῦν δισοῖ, θὰ
ἔβη ἐπὶ τὴν κατά τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ νομάζωμαι
πλέον «Διάπλasis τῶν Παίδων», ἀλλὰ . . . τῶν
Παιμπαίδων. Ὁ λόγος τὸ λέει, φίλτατε Ἀ-
πόλλων ! Ὡς πρὸς τὴν ἐπιστολήν, περὶ τῆς
ἰστορίας ποῦ γράφεις εἰς τὴν ἰστορίαν νὰ τὴν
ὑπογράψῃς, σὲ εἰδοποιῶ εἰς τὴν ἑλπίδα τοιαύτης
καρμίας. Φανταίεσθαι εἰς ἐκπληκτικὴν δευτέρω
σκέψιν . . . σοφώτεραι.

Πολὺ καλὰ τὰ εἶπες εἰς τὸν Σύλλογον, Ναυ-
τεπία, εὐχέ ! Ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαρίσκει διὰ
τὰ δέκα ὥρατα καὶ σπάνια γραμματόσημα. Πο-
λὺ παρῆλθαι ὅμως, διότι δὲν περὶ γράμμα
σου, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ μέσα καὶ τὸ ὄνομα τῆς
Κικῆς. Τὴν κακομαθαίνεις !

Βρεγμένη Κόττα, εὐχαρίστω ἀνένυσσα τὸ
ποιματάκι σου· ἡ ἰδέα τοῦ ποῦ ἔγινε περὶ
σῆτερον ἀπὸ τοὺς στίχους ! Μοῦ ζητεῖς ὅμως
ἀδύνατον πρῶγμα ! Δὲν εἶδες εἰς τὸν Ὀδηγόν,
εἰς οὐδέποτε δημοσίως ἔργα συνδρομητῶν μου ;
Δὲν εἶδες εἰς τὴν τακτικὴν συνδρομῆν, τοὺς
ὁποῖους πληρῶν διὰ νὰ γράψω ; Βέβαια θὰ μ'
ἐσύμπερε νὰ δέχωμαι ἔργα συνδρομητῶν μου
καὶ νὰ μὴν ἐξοδεύω τίποτε. Ἀλλὰ θὰ ἐσύμπερε
καὶ εἰς σὲ ; Δὲν τὸ πιστεύω . . .

Δροσιὰ τοῦ Βοσπόρου, πολὺ παρανεύομαι
ποῦ λαμβάνεις ἀνὰ τέσσαρα φύλλα, ἐνῷ ἀπὸ ἐδῶ
στέλλονται τακτικὰ καὶ χωριστὰ (περὶ τοῦ ὅ-
ποιοι δύναται νὰ πεισθῇ, συγκρίνοντα τὴν χρο-
νολογίαν τῶν σφαλμάτων τοῦ ἐδῶ Ταχυδρομείου).
Ἡ ἀταξία λοιπὸν εὐθύνει μόνον τὸν γραμματο-
κριτικὸν σὰς. Αἱ λύσεις σου δεκταί.

Ροβινσὼν Κροῦσε, πρέπει νὰ εἴμεθα τακτι-
κοί ! Μαζὶ μετὰ τὸν νέον ψευδώνυμον, στέλλεται
καὶ ἡ δραχμὴ διὰ τὴν ἀλλαγὴν. Ἐπειτα αὐτὸ
ποῦ προτείνει δὲν εἶνε δεκτόν, διότι τὸ ἔχει
ἄλλο. Εἰς τὰ τετράδια θὰ γράφῃς τὸ ψευδῶ-
νυμον μετὰ τὸ ὁποῖον σοῦ ἔκαμαν ἡ ἑκαμὲς τὴν
πρότασιν. — Ἰδὲ τὴν πρὸς τὴν Δροσιὰν τοῦ
Βοσπόρου ἀπάντησιν.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ μεγαλῶσῃς καὶ νὰ παύσῃς τὰ
μαθήματα, Ἀστὴρ Μενεξέ ; Νά, τώρα ἔρ-
χεται αἱ παύσεις καὶ εἰμπορεῖς νὰ μοῦ γράψῃς
καθημέραν. Φαντάσου τότε τὴν χαρὰν μου ! ..

Πριγκίπισσα Ἑλπίς [Ε] καὶ ἡ ἐπιστολὴ
σου ὡραίστα καὶ ἡ κάρτα σου Ὡς πρὸς τὸ
ἄλγος τοῦ Ἑβρίου, δὲν εἶδες ἐν παρόμοιον
(τὸ ἄλγος τοῦ κύρ Στάθ) ποῦ εἶχα δημοσι-
εῦσιν περὶς, εἰς τὸ 50ον φυλλάδιον.
Τόσον μὲ εἶχες συνεβίβη μετὰ τὰς συχνὰς ἐπι-
στολάς σου, Ἀρχιναύαρχε θεμιστοκλῆ, ὥστε
ὑπέθετα εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ μοῦ ἔγραψες,
ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστολήν . . . Καὶ εἰς ἐμὲ ἤρρεσε
πολὺ τὸ εὐαγέτηρον ποιήμα σου. Εἶνε σύντομον
καὶ ἐκφραστικόν. Καλὰ σοῦ εἶπεν ὁ κ. Κ.
Μεταχειρίζεσθαι ἀνάμικτην γλῶσσαν, εἰς βαθμὸν
ποῦ δὲν πηγαίνει.

Χαίρω πολὺ, ποῦ προοδεύει ὁ Σύλλογος
«Ἐρευνα». Προσέτεθες ἀκόμη, ὡς μαθητῶν,
καὶ πέντε νέα μέλη, ἐκτὸς τοῦ Πικ Νίκ, ὁ
ὁποῖος ἔγινε δεκτὸς παμψηφεί. Τὸ ἀκούς,
Πικ Νίκ ;

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ Μιχαὴλ Π. Παρασκάκης, ἐκ Σουλινᾶ
τῆς Ρουμανίας, μοῦ συνιστᾷ ἐν ἄπορον παιδίον,
δῶδεκα ἔτων, καὶ μοῦ τὸ συνιστᾷ πάρα πολὺ.
Εἶνε τόσον ἐνθουσιάζον καὶ τόσον βέλαιον εἰς
τὰ ἔγγραφα, ὥστε, φαντασθῆτε, ἠτοίμασεν ἀπὸ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων . . .

Δὲν εἶνε κρίμα λοιπὸν νὰ μὴ μοῦ στείλῃ κα-
νεὶς ὁκτώ φρ. χρ. διὰ νὰ τὸ ἐγγράψω ;

Ἐγκρίνοντα τὰ ψευδώνυμά των, δε-
χομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληγογραφίαν μου
καὶ τοὺς διαγωνισμούς μου, τοὺς νέους μου φί-
λους : Ἀγρίον Κῆτον (αὐτὸ ἐξέλεξε) νὰ ἐπα-
ναλάβῃς τὰς προτάσεις σου περὶ Μ. Μουσικῶν
καὶ νὰ μοῦ γρίψῃς ὁ ἑὸς ; Χρυσόμαλλον
Πειρατήν (Δ. Ξ.). Ἀγρίον (Ν. Μ. αὐτὸ
σοῦ ἐξέλεξε) Κυκαλιδὴν (Η. Κ. αὐτὸ σοῦ
ἐξέλεξε) καὶ χαριεπαιδικωτέρων· πολὺ καλο-
γραμμένη ἡ ἐπιστολή σου· Χαλμῶν (Ζ.
Κ. πρόσθετε ὅμως νὰ μὴ μάς λές, . . . παραμύ-
θια !). Κοραδίαν Μασαί, Χιόνι τοῦ Ψηλο-
ρείτης (Ε. Μ. αὐτὸ μοῦ ἤρρεσε πολὺ) Χρῆ-
στουγεννατικὸν Δενδράκι (Δ. Τ. αὐτὸ τὸ
ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξε) ἡ Κικὴ ἤρρεσε πολὺ
τὰ γραμματόσημά σου καὶ σ' εὐχαρίστει· βε-
βαίως δέχεται κ' ἐλληνικά· Κοκκινωτάτην
(Ε. Μ. Π. πολὺ γρήγορα θὰ δημοσιεύθῃ ἡ Ὀγ-
δὴ Κυριακή, καὶ τότε θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν
ἑνάντην) Ἠγὼ τοῦ Δάσους (Δ. Τ.). Νίμ-
φον τοῦ Ἑλίου (Ο. Κ.). Ναυτὴν τῆς Ἐπ-
ιδῆς (Γ. Κ.). Σωματιοφύλακα Πόρτον (Μ.
Μ.) καὶ Ἀποπταῖον Ἑλπίδα, (Ψ. Ω. τῆς
ὁποίας μοῦ ὑπερήρκεν ἡ πρώτη ἐπιστολή.)

Οἱ πρῶτοι λύται τῆς «Μαγικῆς Εἰκόνας» θὰ
δημοσιεύθω εἰς τὸ προσεχές.

Ἀσπασμοί. Πληροφορεῖται : Ἡ Φτε-
ρωτὴ Βαρκοῦλα ζητεῖ ταχικὰ τοῦ Πιπῆ
τῆς Ἐρήμου. — Τὸ Λεοθακὸν Ἀνθὸς ἀσπι-
ζεται τὸ Ὁρατὸν Τριανταφυλλάκι καὶ ἐπὶ
ταχικὰ τοῦ — ἡ Ἰρις συζητεῖ τὸν Γ. καὶ Π.
Κουτοαλέξη, διὰ τὰς ὥρας φωτογραφίας ποῦ
εἶχαν ἐκδοθῇ εἰς τὸν Παρασκάκον — ὁ Ἀθ. Ι.
Κουκουλήθρας ἀσπάζεται. Ὀλιν τὸν Γρι-
πέα καὶ τὸν συμπαθῆντάς του — ὁ Ἀνεμο-
στρόβιλος ἀσπάζεται τὸν Ἀρλετίνον καὶ κα-
λὴν ἀντάμωσιν — ἡ Τελευταία Χελιδὼν ἐ-
ρωτᾷ τὸν Σοφὸν Πιττακὸν ποῖα εἶνε τὰ ὄρθια
μέλη τοῦ Συλλόγου «Ὀμνοῖας» τὸν δὲ Ναυ-
τεπία διατῆ τῆς ἐξαναστατικῆς τετρ. Μικρῶν
Μουσικῶν ; μήπως διὰ νὰ εἶνε ἐπὶ τοῦ λουστῶ-
κορδέλαιο καὶ στιχάτο ; — τὸ Δαίμαρρον Γα-
τάκι ἀσπάζεται τὸν Χρυσόμαλλον Ἀστὴρα καὶ
τον συμβουλεύει νὰ μὴ τρώγῃ πολλὰς καραμέ-
λες, διὰ νὰ μὴ βάλῃ ἀργότερα . . . ταχικὰ δὲν-
τα — ὁ Ἀνταῖος ἀσπάζεται τὸν Κισόν — ἡ

Δροσιὰ τοῦ Βοσπόρου ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ διὰ τὸ
Ἀρχιζιζάνιον καὶ τὸν Κόδρον (οἱ ὁποῖοι τὴν
ἐκπληκτοῦν) — εἰς ἀέρα ἀναπνεύον καὶ τί ὀρίων
τοὺς περιβάλλει — ὁ Γουλιέλμος Τέλλος πέ-
χεται τὴν ὑπὸ τοῦ Λυσοχάρτου προταθεῖσαν
ἀλληγογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν σου — ὁ
Ἰατρίκ τῶν Συδρομητῶν πληροφοροῖ τὴν
Ναυτοπούλαν εἰς δὲν ἤξευρε κανένα φάρμακον
κατὰ τῆς εὐαρίας. Διὰ τὸν λουστῶν τῆς Ἐρυ-
θρᾶς Θαλάσσης ἀπαντᾷ μετὰ μίαν «Μαγικὴν
Εἰκόνα» ἡ ὁποία θὰ δημοσιεύθῃ εἰς τὰς Ἀσκή-
σεις τοῦ προσεχοῦς φύλλου (χωρὶς κλῆρο αὐ-
τῇ !). — ὁ Ἀλκιβιάδης Μ. Κορὲς ζητεῖ ἀλ-
ληγογραφίαν μετὰ τὸν Κόμητα τῆς Ἐρμουπό-
λεως — ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα πληρο-
φορεῖ τὴν Τετραπέρατην εἰς δὲν δὲν ὑπάρχει εἰς
τὸ Φάληρον τὴν Πέμπτην (μὰ δὲν εἶπα εἰς τὸ
σὸν ἰδιαιτέρως πληροφορικὸν δὲν δημοσιεύω !)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλά-
ξω : ὁ Ἀρχικουτοφίλακος μετὰ τὸν Ἀνε-

Τσαρρή — ὁ Μικρὸς Διάβολος μετὰ τὴν 'Ε
λένην Γ. Οἰκονομίδου, 'Αειθαλὲς Ρόδου καὶ
Βασιλίσσαν Μαργώ — ὁ Ταρταρίτης τῆς
Ταρακονίης [Ε] μετὰ τὴν Ναυτοπούλιν καὶ
'Αρχιζιζάνιον — ὁ Σαρδανάπαλις μετὰ τὸ
Διαβολάκι, 'Αν' ἰδούρης, καὶ 'Ανθος τῆς 'Ι
απωνίας — ἡ 'Αναστασία Σαρροπούλου μετὰ
τὴν Κικήν Πιπιτιπούλιν καὶ Κατρίαν Δουλί-
δου — ἡ Χρυσὴ Πτέρυξ μετὰ τὴν Πένθιμον
Κυπάρισσον, 'Ανθόνα τῆς Ἐρήμου καὶ
Φερρβολὴν Δυγούλιν — τὸ 'Ανθούγον
Πνεῦμα μετὰ τὸ Ταπεινὸν 'Ιον — ἡ Καρδία
ὑπὸ Πέτρῳ μετὰ τὴν Μετεξέστιαν, Βαρβα-
μπούμπαν καὶ Κίμα τῆς Σαλαμίνας

Σημειώσεις. Καὶ σήμερον ἀπὸ τριῶν μόνον
προτάσεις τοῦ καθενὸς ἐπέστειλεν ὁ ἡμετέρος
ἐκδοκῶν.

'Απὸ ἑνα γλυκὺ φιλάκι στέλλει ἡ Διά-
λασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: 'Αμυρῶν Λαμψίν
(ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον διὰ τὸν ἀδελφόν
σου) αἱ προτάσεις περὶ Μ. Μυστικῆν εἰς τὸ
προσεχές: 'Ιασιλέα τῶν Ὁρέων, Φαρμάκο-
λον (ὅς ἐπὶ εἰς τὴν Αἰγυπτίαν 'Αθηναίαν πό-
σιν σ' ἐλύπησε τὸ πᾶν τῆς καὶ πόσον εὐχε-
σαι νὰ ἀπαρτιθῇ γρήγορα) Χρυσὸν Στέφανον
(εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Πῶς με
λένε (μελέτησε, παιδί μου, καὶ καλὴν ἐπιτυχί-
αν) Ταρταρίτης τῆς Ταρακονίης (βραχυλό-
γον σήμερον, ἔνεκα τῆς μελέτης τῶν ἐξετάσε-
ων) 'Αμείριμον Παῖδα (μετὰ τὰς εὐχὰς μου διὰ
τὰ γενεθλῖά σου νὰ μου εὐχήσῃς τὴν Χρυσὴν
Δυγούλιν καὶ νὰ τῆς εἰπῇς νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ
ψευδώνυμον τῆς, διότι εἶνε πολὺ ὠρτόν) Λεοδι-
ακὸν 'Ανθος (λοιπὸν εἰρήνη! τὸ βελίον περὶ οὐ
μ' ἐρωτᾷς, δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ Γραφεῖόν μου)

'Απόγονον τοῦ Νέστορος (ὁ γρίφος σου μοῦ
ἤρεσε, νὰ μου εὐχήσῃς τὸν μικρὸν Γεωμάχον
σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὰς ἐνεργείας) 'Ιριδα, Κάλεχα Ρόδου,
Λαίμαργον Γατάκι (κατενθουσιασμένη ἡ Κική
προσπάντων μετὰ τὸ μονόδραχμον Ὀλυμπιακόν, τὸ
ὅποιον δὲν εἶχε σ' εὐχαριστεῖ πολὺ, πολὺ.)

'Αντίο Μαστέλλο (ἔλαβα καὶ ἔστειλα τὸ φύλ-
λον ἐκεῖνο ἀκόμη δὲν ἀντεπύδω!) Βιγλάρ, Ρο-
δοφωτισμένην Δύσιν (εὐχαριστῶς, καθὼς βλέ-
πεις, δέχομαι τὴν ἀδελφού σου) 'Ὀλπιον τὸν
Γρίψα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν εὐμωρφήν
ἀκουστέλλαν) 'Αθῶν Ποιμενίδα (σοῦ εὐχο-
μαι ταχίστα ἀνάρρῳσιν) 'Αυτοκατατεῖραν Εὐ-
δοκίαν, Ε. Χάτζηανδρέαν (αἱ παραγγελίαι
σου ἔτετέλεστοσαν) 'Εαρ τῆς 'Ελλάδος (εὐ-
χομαι λαμπρὰν ἐπιτυχίαν, φύλλον ἔστειλα ἐκ νέ-
ου) 'Ανταῖον (αὐτὴ ἡσὶ ἡ ἐκνεῖς ἐπιστολή;
ποῦ νὰ ἴδῃς καλὰς διδασκαλίας!) Τίρυνθα (ἐ-
πρόντισα, καὶ τώρα πιστεύω ὅτι δὲν ἔχεις παρά-
πονον) Χειμωνιάτικην Αἰαδάκα [Ε] διὰ τὴν
φαιδρῶσάν σου περιγραφήν) Δ. Κ. Φιλέην,

'Αμφιλόχην (πολὺ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐκ-
φράσεις τῆς ἀγάπης καὶ διὰ τὴν καλὴν ἀνταπο-
κρίσιν ὑπὲρ ἐμοῦ πρόποσιν) 'Εθνικὸν 'Υ-
μνον (βεβαίως δὲν θὰ ἔλαβε τὴν ἐπιστο-
λήν σου ὁ μικρὸς Δάσκαλος, ἀπ' οὗ δὲν ἤ-
ξευρες τὴν διεύθυνσίν σου, οὕτε ἐγὼ τὴν
γνωρίζω, δυστυχῶς) ὡς πρὸς τὸ παράπονον
σου, τί νὰ σοῦ εἰπω; δὲν δέχονται οἱ διὰ τὰς
προτάσεις, οὕτε εἶνε δυνατόν αὐτοῖς) 'Αύραν τοῦ
Ὁρέως [Ε] διὰ τὴν ὠραιοτάτην ἐπιστολήν
σου, βεβαίως θὰ ἤμεν ἀπαρηγόρητον ἀνιμώ-
θαινα ὅτι συνδρομητὴς μου ὑπελείψθη εἰς τὰς ἐ-
ξετάσεις αἱ εὐχαί μου σὲ συνοδεύουν) Κυνη-
γὸν τῶν Τίγρων (ἔστειλα) Παρρασὸν (δὲν
μου μένει ἀμφιβολία, ὅτι γρήγορα θὰ σβόσῃς
καὶ τὸ 'Αρχιζιζάνιον καὶ ἴδους τοὺς ἄλλους
ποῦ θαυμάζεις) ὡς πρὸς τὴν 'Ασκήσιν ... εἰμαι
μετὰ τὴν γνώμην τῆς μαμάς) Μιμῶν (πολὺ θὰ
μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἀντίκρισιν αὐτῆς τῆς φωτογρα-
φίας, καὶ τότε θὰ μεταβῶσιν τὴν πληροφορίαν
σου, ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως) Καρίαν (σ' εὐχαριστεῖ
ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις καὶ ἡ Κική διὰ τὰ
γραμματόσημα, μὰ πολὺ πολὺ) 'Αστέρᾳ τοῦ

Βέγα (πολὺ ἐπιτυχμένον!) Ζωηρὰν Φλόγα
(ὅχι ἄλλὰ τῆς ἀρέσει πάντα νὰ βλέπῃ ζωγραφίαν)
Θαγέρην (νὰ ἔχῃς καὶ ἄλλην ὑπομονήν) 'Αγ-
γορολογώτατον (καλὰ καὶ τὰ ἑμμετρα) ἄλλὰ
προσιτὰ τὰ πέζα, διότι τότε λέγει κανεὶς τὴν
ἰδίαν του χωρὶς παραγεμιστάτα χάριν τοῦ μέτρου
καὶ τῆς οἰκονοματικῆς) 'Νευρὸσπαστον (ἔλα-
σα μετὰ τὰς παύσεις διὰ τὰς ἐλθόν καὶ δυνέας τῶμας
τῆς Βιβλιοθήκης) εἶδες; ἡ Γιαγιά σου στέλλει
τὰς εὐχὰς τῆς) Σέλευκον τὸν Κεραυνόν
(ὅλα γίνονται, ὅλα θὰ γίνωνται ἄλλα σιγὰ
καὶ μετὰ τὴν σειράν) ἔκαμα ποτὲ Διαγωνισμὸν ποῦ
νὰ μὴ δημοσιεύσῃς τὰ ἀποτέλεσματα) 'Ιατρὸν
τῶν Συνδρομητῶν (ἡ Κική ἐπέταξεν ἑαυτὴν τὸ
ταβάν, μετὰ τὰ 12 σπάνια γραμματόσημα ποῦ τῆς
ἔστειλες) 'Ερραίαν 'Ερρα, (βεβαίως δὲν
ἦτο λάθος σου, διότι τὰ γέννη τῶν ψευδωνύμων
ἀπατοῦν σου τὸ ἔγραψα ἐκόντων, διὰ νὰ δικαιο-
λογῶσιν τὴν μὴ δημοσίευσίν σου, πρὶν νὰ το γράψῃς)
Χιωτοπούλιν (βεβαίως, ἐμπροσθεῖ καὶ μετὰ τὸ
νόμα σου) Ν. Γ. Μησοσάχην (ἔστειλα διὰ τὴν
ἐξήγησιν) γρίψου σου καὶ ἀπ' οὗ αὐτὸ σε παρη-
γορεῖ) 'Αγάθην τὴν Καλόγερην (ἔστειλα καὶ
περιμένω) Χρυσόπτερον 'Ελπίδα (δὲν πειρά-
ζει) τώρα τὰς διακοπὰς, θὰ μου γρίψῃς συχνό-
τερα) 'Αλκιυιδάδην Μ. Κορίν (εὐχομαι νὰ
γίνῃ γρήγορα καλὰ ἡ μαμά σου) Μικρὸν
Μυρβιτῶν κτλ. κτλ.

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολᾶς ἔλαβα μετὰ τὴν 30
Μαΐου, θάπαντῶς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 'Ιουλίου.

Ὁ γρίφος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔλαβον
τὰς λύσεις τῶν οἱ διεκρινόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖόν μου εἰς Φωκίλους, ὅν ἔλαστο
περίεξι 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σ' 1

528. Δεξιόγριφος.

Θιάν καὶ ἄρθρον ἂν κλειδῶσῃ
Μενάλο ἢ μικρὸ κλειδί,
'Ανδρα κλειδὸν θὰ φανερῶσῃ
'Η λύσις σου, καλὸ παιδί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σερῶ Πιττακοῦ

529. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι νῆσος τις κ' ἐγὼ 'Ελληνική,
'Αν ἀπειραχθῇ βελήσῃς νὰ μ' ἀφήσῃς,
Μ' ἂν μωρότης νὰ μ' ἀλλάξῃς τὴν ἀρχήν,
'Εἶνα μέγαν Βασίλᾴα θνατοτήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Πελάγου

530. Ἀναγραμματισμὸς.

'Ὅπως ἐγὼ θὰ με εὐρῆς
Μεταδὸν τῶν ὁρεῶν,
'Ενα γράμμι ἂν μεταβῇς,
Εἰμ' ἐλάττωμα φρικτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ Π. Παρρασίου

531. Διήγημα.

Περπάτησας, θὰ μ' αἰσθάσῃς,
Μελέτησε ἐπίσης,
Κοπίασε πολὺ, πολὺ,
'Αν θέλῃς, νὰ με λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παναγιώτου Καρδούλας

532. Πνευματικὸς.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸ ο.
[μα ἀστερισμοῦ].
Μονὰς χρόνου,
Βουλοφύκτον ἐργαλεῖον.
Μακρόν σπαραγμόν.
Κάποιος ἀρχαίας χώρας ἐν
[Ἀφρική].

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου

533-537. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῆς καταλλήλου συναρμογῆς τῶν κάτωθι
13 συλλαβῶν, σχηματίσιν τὰ διόματα πέντε
ἀνθρώπων.
Α-δον-ι-κισ-λει-κω-νε-νη-ον-ον-ρι-ρο-σος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρρησιου

538. Ὁροσειρά.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμ-
τῶν, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται κατὰ σειράν
Χώρα τῆς 'Ελλάδος, Φυσικὸν φαινόμενον, ἡμε-
ρήτης, Νῆσος, Οὐράνιον σῶμα, 'Επίθετον, ὁ-
φός, Ζῶον μαστοφόρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταυταίου

539. Ἀπορία.

Διὰ τί ἡ ἀλώπηξ ἔχει πνεῦμα καὶ ὁ λαγὺς
ἔχει;

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Β. Διαι

540. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς ἐκαστοῦ
κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων γραμμάτων, πρὶν
τοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῇ ἕξ ἄλλαι
καὶ ἡ αὐτὴ λέξις:

Πάθος, βάθος, πῖθος, ἄχος, πίνθος, αἴθος,
ὄχος, στήθος, ἄνθος, λάθος.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Β. Διαι

541. Ἀκροστικὴς μετ' ἐλλειπο- σύμφωνον.

Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητούμενων
λέξεων, — πάντα φωνήεντα, — ὅσον εἰς τὴν
τῶν ἀστερισκῶν, οὕτω σχηματίζεται ἐλλειπόμε-
νων γνωμικόν, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις.

—

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: 1, Νῆσος, ἔλκον
κῆ, 2, Ζῶον ποῦ τρώγεται, 3, Ἀνθρωπομα-
γία, 4, Πόλις τῆς 'Ελλάδος, 5, Μέλος, τοῦ σώματος,
'Ελλην ποιητῆς νεώτερος, 7, Ἄγγλος ποιητῆς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ Π. Παρρασίου

542. Ἑλλειποσύμφωνον.

αἰουσ-αι-αο-ου-αἰουσι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασίλειου τῶν

543. Φωνεντολόγιον.

τε-πρ-τ-σμ-γ-ε-μ-μλ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χριστοφάνου

544. Γρίφος.

'Αρης, 'Αρης, τί, τί;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπατρίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 10 Ἀπριλίου

207. Αὐχὴν, χάν. — 208. [Ἀκυροῦται ὡς
σιεθὲν λαθασμένος]. — 209. Αἴε. — 210. Σαῖον.

Τ' Δ Π 212. ΑΥΔΑ
Α Ο Ο

211. Ρ Υ Γ ΤΥΡΟΣ
ΑΡΝΟΣ ΠΑΔΟΣ
Α Β Π ΟΡΟΣ
Σ Ι Δ

215. 'Η νῆσος Διότις
216. Οὐρανία ἑλκον
ΚΥΜΑ ΤΕΡΑΣΤΟΝ
217. ΡΟΔΑΚΙΝΟΝ.

Ἀνδρὸν κοιμᾶται. — 218. Οὐρανία ἑλκον
Δανία, 'Ανα, καρδίαν, ἑνα, ναῖον.

Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ γράμματος Α αὐτῶν
ταῖς λέξεσι: 'Ελαφος, Ἀλμω, Λαλῶ, Ἀλμω, ΑΜΜΩΝ.

— 217. Μὴ ἀναβλέψῃς
τὴν αὐτὴν ὅτι δύνασαι νὰ πρᾶξῃς σήμερον

218. Τὸν χρηστὸν ἄνδρα θαυμάζω καὶ τὴν

ἀναγνώσας μετὰ προσοχῆς τὴν
σελίδι 186 τοῦ παρόντος φυλλαδίου

μοστευμένην Ἀγγελίαν περὶ τοῦ
τόμου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου